

JEDNO POSVEĆENJE

U

STAROM EGIPTU

Prema knjizi Thoth
opisao
Waldemar V. Uxkull

S njemačkog preveo
M.S.

Samo za internu upotrebu

Zagreb, 1979.

Sadržaj:

PREDGOVOR.....	5
PRVA KNJIGA.....	6
ISPIT	6
DRUGA KNJIGA	14
POUKA	14
I. poglavlje.....	14
Prva slika.....	14
II. poglavlje	17
Druga slika.....	17
III. poglavlje	19
Treća slika.....	19
IV. poglavlje.....	22
Četvrta slika	22
V. poglavlje	24
Peta slika.....	24
VI. poglavlje.....	27
Šesta slika	27
VII. poglavlje.....	29
Sedma slika.....	29
VIII. poglavlje	32
Osma slika	32
IX. poglavlje.....	35
Deveta slika	35
TREĆA KNJIGA.....	38
POSVETA	38
X. poglavlje	38
Deseta slika	38
XI. poglavlje	44
Jedanaesta knjiga	44
XII. poglavlje.....	50
Dvanaesta slika	50
XIII. poglavlje	53
Trinaesta slika	53
XIV. poglavlje	57
Četrnaesta slika	57
XV. poglavlje	61
Petnaesta slika	61

XVI. poglavlje	64
Šesnaesta slika	64
XVII. poglavlje	68
Sedamnaesta slika	68
XVIII. poglavlje	71
Osamnaesta slika	71
XIX. poglavlje	74
Devetnaesta slika	74
XX. poglavlje	78
Dvadeseta slika	78
XXI. poglavlje	82
Dvadesetprva slika	82
XXII. poglavlje	88
Slika “0”	88

Predgovor

U ovoj knjizi opisujem posvećenje jednog mladića u staroegipatske misterije i to u pripovjedačkom obliku, tako da čitalac događaje i sam doživljava.

Ova je radnja djelomično plod istraživanja u djelima okultista i mističara, djelomično rezultat uživljavanja moje mašte u taj predmet.

Posvećenje se sastoji iz tri dijela.

Prvi dio zove se *Ispit*. Ovdje neofit mora položiti ispit kojim dokazuje da ima hrabrosti i samosvladavanja i da je dostojan doživjeti posvećenja.

Drugi dio zove se *Pouka*. Događa se u velikoj dvorani Hrama u kojoj 22 zidne slike takozvane knjige Thoth predstavljaju u neku ruku etape poučavanja.

Tok poučavanja je izložen putem logičnih odnosa pojedinih slika međusobno, koje u neku ruku predstavlja sustav etike. Ti se odnosi temelje na takozvanoj "okultnoj matematici" koja je u ovom dijelu rastumačena jednostavnim primjerima.

Tokom 10 dana tumači visoki svećenik mladiću po jednu sliku i na kraju ga uči izgovoriti riječ koja doziva vodiča, duha zaštitnika i čini da se on pojavi.

U trećem dijelu ovog djela biva duh mladića tokom 12 noći vođen njegovim vodičem kroz razne krajeve nevidljivog svijeta, dok njegovo tijelo bez duše, ali ne bez života, počiva iza oltara, pod ogrtačem visokog svećenika.

Svakog jutra tumači visoki svećenik mladiću po jednu od 12 slika knjige Thoth, da bi zadnjeg dana novoposvećenom udijelio svečani blagoslov, koji u kratkom obliku ponavlja glavno učenje koje ta čitava knjiga sadrži.

Sama knjiga Thoth je historijska činjenica. Mudraci i mistici staroga i srednjega vijeka se na nju pozivaju (Apolonius od Thyane, Raymond de Lill itd.) a spominju je također razni književnici našega vremena.

Za moju knjigu je prema starim podacima i opisima slike nacrtao Leo Sebastian Humer, talentirani slikar iz Innsbruka.

Z. Zt. Mittenwald, kolovoz 1922.

W. v. Uxkull

PRVA KNJIGA

Ispit

To je bilo prije mnogo tisuća godina, u Egiptu.

Piramide još nisu bile sagrađene, ni Sfinga i obeliska još nije bilo. Samo su palme stršile ponosno u suncem obasjani zrak. Tada je vladala božanska dinastija i u Memfisu njegovala blago mudrosti, koje je imalo izvor u višim svjetovima.

Sa zapada, iz daleka došli su Svijetleći... Mudrost i znanje, umjetnost i umijeće oni su donijeli...spasili. Jer zahvaljujući svojoj vidovitoj nadarenosti oni su ustanovili da podzemne vode potkopavaju njihovu domovinu. Znali su da se približava vrijeme kada će čitav kontinent zajedno sa svojim veličanstvenim gradom, gradom Zlatnih vrata, biti uzdrman od potresa i potonuti u krilo visokih valova. Zato su iselili.

To je bilo tada.

Vidim jednog vitkog, smeđeg mladića, samo s crno-bijelim prugastim suknom oko bedara. On radi s nekoliko drugova u vrtu svetog okruga. On će, prema želji svog oca, postati magičar i svećenik, a i njega samoga privlači gledati iza zastora. On nije zadovoljan samom raskoši službe božje, koja je pristupačna čitavom narodu. On traži više. U njegovoј duši nesvjesno drijema želja da obožava i on želi znati, znati. Pitanja se rađaju u njegovoј nutrini, na koja on ne zna odgovoriti.

On je bio preporučen svećenicima, i kao učenik, kao neofit primljen je. Bio je obrezan i uživanje mesa, ribe i mahunarki bilo mu je zabranjeno. Lako vino iznimno mu je bilo dozvoljeno.

Svako jutro sjedi ozbiljno i šuteći među svojim drugovima s prekrštenim nogama na velikoj terasi okrenutoj prema izlazu Sunca. Treba vježbati meditaciju: kroz određeno vrijeme on ne smije pustiti ni jednu misao u sebe – on neka ne misli ni na što, on neka uči vladati mislima i osjećajima. Poslije lakog doručka koji se sastoji od povrća i plodova, on radi. Zna da ga svećenici vide i motre makar ih on ne vidi jer oni raspolažu čudnovatim, njemu nerazumljivim, znanjem i sposobnostima. Ali on zna da su oni ljudi kao on, da su vježbali i učili i na koncu prošli kroz nešto strašno i sada mogu mnogo toga, mnogo znaju i o svemu tome šute. Ali to što su oni postigli, to će i on, to mora i njemu uspjeti.

U podne mora svaki dan sa svojim drugovima u veliku dvoranu. Ogromni, hijeroglifima ukrašeni stupovi drže krov. Prigušeno mirno svjetlo ispunjava ogromni prostor. Na zidovima stoje 22 slike u crvenoj, smeđoj, crnoj i bijeloj boji. Svojevrsno, tajnovito. Jedanaest na svakoj strani. Ovdje oni trebaju boraviti dva puna sata šuteći. Trebaju promatrati te slike. Trebaju ih utisnuti u glavu. I on

satima gleda slike, mjesecima, godinama. Poznaje na njima svaku pojedinost, one govore, ali on ne razumije njihov govor. On vidi svećenike, kraljeve, djevice, on želi prodrijeti u smisao slika, razumjeti – ali **n** nema ključa.

U vrtovima rade i robovi, stariji i mlađi ljudi koji nikada ne smiju napustiti okrug hrama. Mladići koji se spremaju da prime posvećenje ne smiju se s njima družiti, ne smiju im se približiti. Ali navečer, kada leže na svojim ležajima, šapću jedan drugome: ovi su robovi također htjeli postati svećenici, ali nisu izdržali ono strašno, nisu kušnjama odoljeli, i zato su robovi.

Jedanput u godini dužan je pokazati se vrhovnom svećeniku. To je jedan koji zna. On je vidovit. On može vidjeti što se u daljini događa, on može vidjeti što se u nutrini čovjeka zbiva. On vidi misli, raspoloženja i zrelost duše...

Četiri puta bio je mladić pred vrhovnim svećenikom. Svaki put ga je on šuteći prodorno gledao – ali je potom mahnuo rukom, što je značilo da se udalji. I opet je prošla jedna godina. Meditacije pri izlasku Sunca. Nijemo promatranje slika na zidu. Sa slika struji na njega nešto tiho, on to osjeća, njegova podsvijest je pod utjecajem ovih svojevrsnih tajanstvenih slika. I svaki dan on radi u vrtu u okolini hrama. Navečer se skupljaju neofiti u knjižnici Hrama a jedan svećenik im čita iz starih smotaka papirusa i drvenih ploča riječi mudrosti i znanja. Riječi za razmišljanje koje postaju sve dublje što se više o njima misli. Upućuje ih se da riječi učitelja, svećenika slušaju sa strahopštovanjem, bez ikakve kritike. Oni trebaju vladati svojim mislima i osjećajima, a trebaju osjećati i misliti ono što sami hoće. Oni uče promatrati život i smrt u prirodi i suosjećati – kao da su jedno s cvatućim cvijetom i umirućim stablom. Ali oni ne uče samo prodrijeti u život biljke i u njemu sudjelovati, ni životinjsko carstvo im ne smije biti tajna. Oni također slušaju tužaljke i ljubavni zov, ljutit i gladan glas životinja i s njima suosjećaju. Oni uče živjeti i trpjeti sa svim živim. U svojim molitvama oni zahvaljuju Božanstvu za sve dobro, za svaki dar i izbjegavaju da bilo kojem biću koje ima dušu uzrokuju patnju ili nanesu bol. To je bio jedan od razloga zašto su se odrekli jedenja mesa.

Kad se mladić peti put predstavio, vrhovni ga svećenik nije otpremio, on je klimnuo glavom: "Ti sad možeš primiti posvećenje, sine moj, i gledati iza zastora. Ali te mi svećenici tek moramo podvrći ispitu. On je težak i strašan, ali potreban, jer samo onaj koji ima hrabrosti i volje i koji zna šutjeti, dostojan gledati tajne neba. Znati, htjeti, odvažiti se i šutjeti – to su stube koje vode savršenstvu. Zato te moram pitati hoćeš li se podvrći ispitu. Ja te ne nagovaram. Još si slobodan, još se možeš vratiti i napustiti okrug Hrama. Izaberि prema naklonosti svog srca."

Ozbiljno i tiho došao je odgovor: "Hoću."

"Onda se vrati na svoj posao."

Šuteći mladić je napustio, s dubokim poklonom, ćeliju vrhovnog svećenika.

Bilo mu je naloženo da tri dana posti, uz vodu i kruh. Navečer trećeg dana jedan svećenik odveo ga je u dio prostora kraj Hrama koji je njemu do tada bio nedostupan. Prolazili su mnogim odajama koje su postajale sve uže i uže i kod posjetilaca izazivale osjećaj tajanstvene tjeskobe. U jednoj drugoj, uskoj, niskoj prostoriji skupilo se mnogo svećenika. Na kraju dvorane bio je visoki oltar iz mjetla. S obje strane prostorije gorio je ugljen u zdjelama s jakim mirisom dima.

Mladić je stajao zatečen i zaplašen.

Vrhovni svećenik mu je pristupio i ponovno pitao želi li se podvrći ispitu.

Mladić je potvrdio. On je želio znati, spoznati.

Tada se na znak vrhovnog svećenika otvorio oltar. Njegova prednja strana sastojala se iz dva krila vrata, koja su se okretala u svojim osovinama. Jedna crna rupa je zijevala. Jedan svećenik uručio je mladiću malu, uljem napunjenu lampu iz ilovače: "Pazi na svoju lampu i zapamti: znati, htjeti, odvažiti se, šutjeti nisu samo stube savršenstva nego i putokaz koji te danas može očuvati. Ti znaš da ovaj put vodi savršenstvu. Ti hoćeš njime ići – dakle, moraš biti odvažan i šutljiv. Ne zaboravi: odvažan i šutljiv. Pa, dakle, idi – idi."

Mladić je zakoračio u pravcu oltara.

Tada mu je ponovo pristupio vrhovni svećenik.

"Razmisli" govorio je ozbiljno, "još si slobodan, još se možeš vratiti, ali, kad uđeš u hodnik, vrata se više ne otvaraju. Još nikada nitko nije ovaj oltar upotrijebio kao izlaz. Postoji samo jedan ulaz, izlaz je negdje drugdje. Tebe čeka ili smrt ili ropstvo ako podlegneš, znanje i moć ako pobijediš. Po posljednji put – što želiš?"

Mladić je gledao vrhovnog svećenika ozbiljno i poštено u oči: "Hoću se podvrgnuti ispitu."

"Dakle, idi."

Mladić je ušao i odmah čuo kako se iza njega mjedena vrata u svojim osovinama okreću i zatvaraju. Braneći rukom svjetlo svoje lampe, koračao je oprezno u noć koja se pred njim prostirala. Nakon nekog vremena udario je čelom u jednu stijenu; on je sagnuo glavu i rekao: "Naprijed." Ali doskora se udario ponovo pa je u dalnjem hodu morao sagnuti gornji dio tijela. Tamno sivo kamenje opkoljavalo ga je sa svih strana. Njegova mala lampa samo je slabo rasvjetljavala najbližu okolinu. Stijene su zračile hladnoću. Mladić naviknuo na afričko Sunce – drhtao je. Hodnik je postajao sve niži i niži i sve uži. Mladić se morao sve više sagibati hodajući dalje.

Stao je. Iza njega, ispred njega, noć, neprozirna noć. Ali povratka nije bilo.

"Naprijed."

Nakon što je opet nekoliko puta ne baš nježno dotaknuo stijenu, iako je bio potpuno sagnut, odlučio je spustiti se na ruke i koljena i tako se dalje kretati. U

desnoj ruci držao je još uvijek oprezno svoju tinjajuću lampu. Znao je dobro – njegov spas bila je njegova lampa i riječi koje je ponavljao: “odvažnost – šutnja”.

Puzao je prema naprijed. Bilo je teško s lampom, a hodnik je bivao sve uži i uži. Imao je osjećaj da je u jednom beskrajnom lijisu. Kao da je kretanje najprije uzaludno, kao da se uopće ne miče s mjesta, kao da se zidovi ovog strašnog lijesa sve više sužavaju.

Tada – on se svladao da ne zajauče – opet je udario glavom o stijenu. Legao je na trbuh i dalje puzao, koliko je mogao. S koljenima i laktima pomicao se kao zmija jer na drugi način više nije išlo.

Spopao ga je strašan strah, velika duševna tjeskoba, ali on se hrabro borio protiv toga. Govorio je sebi: kuda su prošli drugi, moram i ja proći – naprijed. Ali napredovanje je postajalo sve teže, stijene su se toliko suzile da se osjećao kao da je u nekoj cijevi. Njegovo srce glasno je udaralo – groza je harala njegovim živcima. On je stisnuo zube: “Naprijed”.

Silio se, gurao, stiskao.

Uzdahnuo je, hodnik se proširio, mogao se uspraviti, mogao je ići, hodnik je postao visok i širok, kao na početku, kada je u njega zakoračio ispod oltara. Ali – prestrašeno se zaustavio. Pred njegovim nogama zjapila je provalija koja je čitav hodnik u čitavoj njegovoj širini presijecala i zatvarala.

Nije bilo moguće obići je ni s lijeva, ni s desna. Zidovi su stajali okomito kao u bunaru. Stao je čvrsto na rub grotla i digao lampu uvis. Htio se uvjeriti bi li mogao preskočiti zapreku. Ali taj plan je morao napustiti, bunar je bio preširok. Kolebao se – nije se mogao pomiriti s tim da nema drugog izlaza do skočiti u tu zjевajuću crnu rupu.

Javila se misao da se vrati i pokuca na mjedena vrata i da viče, ali se sjetio da su svećenici već napustili dvoranu i da mu je vrhovni svećenik objavio da se vrata oltara ne otvaraju. A napokon – nije li on htio steći znanje, vidovitost? Da, pod svaku cijenu – makar ga stajalo života. Dakle, dolje. “Odvažiti se!”

Držao je visoko lampu i skočio u zjevajući mrak. Osjetio je ledenu hladnoću vode, ali imao je čvrsto tlo pod nogama. Osjećaj veselja zvladao je njime. Ipak su zapreke postavljene tako da se mogu svladati. Ispit će se moći položiti. Nije bilo sračunato na njegovu propast. Pojavio se osjećaj pobjede. Veselio se da mu se lampa pri skoku nije utrnula.

Smrzavao se. Sve do ramena stajao je u crnoj vodi. “Moram naći neki izlaz” govorio je sebi, “to ne može biti kraj”. Gledao je naokolo – ništa. Posvuda strme stijene. Razmišljaо je. Oprezno je razgledavao i pipao tražeći udubinu u stijeni kojom bi se mogao popeti. Našao ju je. Lampu je uhvatio zubima i rukama se verao. Ali noga mu se izmakla i on je pao natraške u vodu. Lampa mu je ispala i utrnula se. Sada je oko njega bila noć, crna neprobojna noć. Opet je stajao do

ramena u vodi, drhtao je od zime. Raširenim rukama pipao je lijevo i desno, ali izgubio je smjer. Konačno se ipak nekako izvukao, ali je osjećao da ga snage napuštaju; ako još jednom padne, više neće imati snage ustati. Prošla ga je hladna jeza. Tražeći u mraku potporanj, napipao je neko svinuto željezo. Uhvatio se za nj i dovukao do ruba, isplivao. Spašen! Dignuo je ruke uvis: "O hvala vam nebeske sile, hvala!"

Nije imao lampu pa je tlo ispitivao nogom prije nego li je stao. Bojao se rupa, provalija. Ali tlo je bilo ravno, stijene sa strane na jednakoj udaljenosti. Išao je naprijed no put je izgledao beskrajan, noć neprozirna. Hodnik je imao nekoliko zavoja i napokon na velikoj udaljenosti pojavilo se slabo svjetlo. On je trčao.

Stigao je u prostoriju isklesanu u stijeni. Bila je četverokutna. Imala je dva otvora. Kroz jedan je on ušao, a na drugom je gorjela vatra. Tuda je trebao proći. Jedini izlaz bio je kroz vatru. Natrag se ne može, radije plamen nego strahote bunara. Nasrnuo je u vatru – i ostao smeten. Obavio ga je laki hladni propuh, nije osjećao nikakvu vrelinu. Vatra je bila samo obmana. Tiho se smiješio i pošao dalje. Široki hodnik bio je još samo odostraga osvijetljen.

Došao je u malu prostoriju koja je bila obložena tepisima i rasvijetljena stropnom visećom lampom. U sredini prostorije stajao je ležaj pokriven šarenim jastucima i pozivao na počinak. Pristupiše dva roba. On ih je prepoznao, viđao ih je izdaleka na poljima i u vrtovima svetog okruga kako rade. Htio im se obratiti, ali onda se sjetio na riječ "šutjeti".

Jedan od robova uzeo je njegovu mokru košulju i pružio mu drugu, suhu. Ogrnuo ga je toplim vunenim ogrtačem i pokretom ruke pozvao da se odmori. Drugi rob prosto je stol pokraj ležaja i donio jela i pića. Onda su nijemo nestali.

Mladić se gostio. Tri dana je postio, bio je umoran i sretan da može mirovati.

Nakon nekog vremena otvorila su se vrata iza tepiha. Digao se zastor i ušla je jedna Nubijka, vitka i smeđa, mladenačkih oblina puna snage i ljupkosti, s pojasom od crvene svile i zlatnim resama oko donjeg dijela tijela. Oko nadlaktica i nožnih zglobova zvečale su i sjajile se zlatne kopče. Male, čvrste grudi bile su nage. Njene oči zračile su pozivajući, obećavajući. Njene usne bile su crvene i pune kao procvali pupoljak cvijeta. U desnoj ruci držala je posudu s vinom, lijevom se podbočila. Mladić se podigao, zurio je u prekrasnu pojavu.

Ona se tiho smiješila. Njene oči, njene usne nešto su željele, obećavale. Činila je sitne korake, kopče na njenim zglobovima jedva čujno su zvonile. Približila se. Već je osjetio miris koji je izbjiao iz nje. Onda se ona sagnula k njemu i ponudila mu posudu.

"Ti si pobijedio mladiću," šaptala je, "ispit si položio, primi nagradu koju si zaslužio. Primi posudu, pij vino. Ono će ti dati snagu, snagu za ljubav. Moje usne čekaju tvoje. Moje mlado tijelo traži tebe, mladiću. Primi, primi nagradu".

Ali on je šutio. Je li to nagrada ili kušnja? Kolebao se. Ona je stavila svoju tamnu ruku na njegovo rame: "Zašto šutiš, rijetki goste – ili ti se ne sviđam? Govori."

Tada se on sjetio riječi: "šutjeti". On je htio znati, spoznati, moći. Udario je ženu tako surovo da je zlatna posuda pala na pod. Napasnica je jauknula i pobegla.

Na to se iza jednih skrivenih vrata pojavio vrhovni svećenik s velikom pratnjom svećenika, svi u bijelo obučeni.

"Slava tebi sine moj, ti si ispit zemlje, zraka, vode i vatre položio. Dokazao si hrabrost i volju. Pretpostavio si mudrost i spoznaju prolaznom pijanstvu čutila. Ti si sam sebe svladao. Ono što tražiš neka ti bude. Plan svjetova, postanak zvijezda pred tobom će se odviti. Vidjet ćeš kako struji val života iz krila Božanstva i njemu se vraća. Pratit ćeš putovanje duhova kroz vjekove, na svako pitanje dobit ćeš odgovor. Sunce Ozirisa će ti sjati. Blago tebi!".

"Blago tebi" ponavljali su svećenici u dubokim tonovima.

"Dakle, dođi", reče vrhovni svećenik i primi mladića za ruku.

Svećenici su ih slijedili u dvoredima i pjevali prastare rite: "Slavite Ozirisa zračeće Sunce, Stvoritelja svjetova, upravljača vremena".

Kroz Hram i dvorišta povorka se pomicala k jednoj dvorani u koju je pun mjesec bacao magično svjetlo. U sredini je bilo malo jezero.

Vrhovni svećenik je govorio: "Danas počinje za tebe novi život. Ti si doživio nešto duboko, potresno, ti to nikada nećeš moći zaboraviti. Današnji dan dijeli tvoj život u dva nejednaka dijela. Iza tebe je tvoja neiskusna mladost, pred tobom put svjetлом ispunjen koji vodi prema gore. Današnji dan tebe nije ništa novog naučio. On je samo dokazao da ti možeš biti odvažan, da znaš šutjeti i vladati svojim čutilima. Ali ono što ćeš ovdje učiti, što ćeš kasnije kod svog posvećenja vidjeti, učinit će te jednim drugim – koji će znajući ići svojim putem, od rođenja do smrti i dalje kroz kraljevstva smrti i života.

Stani u ovo jezero, sine moj, i izvrši sveto pranje."

Mladić je stupio u vodeni grob.

"Ova je voda grob tvoje prošlosti, ulaženjem ti je ostavljaš. Ali voda ti također kaže da nakon izlaska smrt nad tobom više nema moći i da ti u grobu nećeš ostati. Uroni. Ostavi svoj ogrtač i košulju u vodi kao znak da tvoj odloženi omot također ostaje u grobu."

Mladić je uronio i ustao.

"Obucite ga u bijelu haljinu Ozirisovih svećenika", naložio je vrhovni svećenik. "Ti si sada jedan od naših" nastavio je obraćajući se mladiću, "Ti si naš brat, ti si svećenik. Ti si stupio na put, ali stojiš sasvim na početku. Put ima mnogo stuba. Ispita više nema, ali mnoge pouke ćeš primiti i doživjeti veliki put, posvećenje.

Sada se odmori i dođi sutra u vrijeme jutarnjih vježbi pred izlazak Sunca u veliku dvoranu.”

Vrhovni svećenik se udaljio.

Jedan mladi svećenik pristupio je mladiću: “Dođi, sada ću ti pokazati tvoj stan.”

Šuteći vudio je svećenik novajliju kroz razne hodnike i odaje u slobodno.

Svjetleći mjesec obasjavao je plavkastu noć.

Lijepi vrt kroz koji je protjecao kanal napajajući nekoliko četverouglastih jezera.

Mnogo lotosovog cvijeća. Na obalama visoke palme koje bacaju duge sjene. U vrtu razasute male kuće s plitkim krovovima. Posvuda cvijeće i cvatuće grmlje. Sve opkoljeno visokim zidom.

Mladić se ogledavao: “Ovdje još nikada nisam bio”.

“To su stanovi za neoženjene svećenike. Neofiti u te vrtove nemaju pristupa.”

“Tko obrađuje te površine?” pitao je mladić pokazujući na gredice s prekrasnim cvijećem i velikim bundevama.

“Robovi”.

“Da li ih Hram kupuje?”

“O ne, to ne trebamo.”

“Kako to?”

“Tko ne položi posljednji ispit, tko se preda opojnosti čutila, spasio je doduše svoj život, ali je zato izgubio svoju slobodu, on pod prijetnjom kazne smrti ne smije napustiti sveti okrug. Da ti danas nisi odbio Nubiju, sada bi bio rob. Nubiju mi kupujemo, ako joj uspije zavesti neofita, stiče slobodu. Ona to zna i zato se trsi...”

Mladić je tihozahvaljivao nebesima i pitao: “Da nisam našao izlaz, što bi bilo?”

“Mi smo već odatle izvadili mnogo leševa. Nije svatko sposoban biti svećenik Ozirisa. Mi nikoga ne nagovaramo. I tebi je bilo dano na volju da odustaneš. Ali vrata oltara se zatvaraju onima koji se vrate. Pred nekoliko godina jedan neofit, koji se pred provaljom okrenuo, umro je od gladi pod oltarom. Ovo ovdje je tvoj stan.”

Pokazao je na jednu malu urednu kuću koja je stajala u sjeni nekoliko velikih palmi.

“Ako želiš primiti prijatelje ili rođake, to možeš učiniti u predvorju Hrama. Ovdje imaju pristup samo svećenici i njihovi robovi. Tvoji će se rođaci veseliti vidjeti te u košulji svećenika...A sada počini. Prije izlaska Sunca doći ću po tebe...k vrhovnom svećeniku.”

Mladić se bacio na ležaj u svojoj kući. Kroz vrata i prozor ulazio je svježi noćni zrak. Pokrio se dekom. U jezeru ispred lotosova cvijeta kreketale su žabe. Umoran od tolikih doživljaja, brzo je zaspao.

Drugog jutra skupili su se svećenici pred izlaskom Sunca u svetoj knjižnici. Neofit je bio među njima.

Kratko pred izlazak Sunca išli su u svečanoj povorci, dvoje po dvoje, iz biblioteke ka dva ogromna kipa koji su u sjedećem položaju meditacije držali ruke na koljenima. Povorka je čekala na izlazak Sunca. Kada se Sunce diglo iznad bregova i učinilo da žućkasti pjesak pustinje jače zasvijetli, svećenici su pali licem ka zemlji. Kada su zrake Sunca dotakle usta kipa, zazvučala je ta ogromna statua kao puknuta žica.

Svećenici su se digli.

Vrhovni svećenik se obratio neofitu: "Ti si sada jedan od nas. Ipak svaki od nas primio je potvrdu svog svećenstva iz usta ovog mrtvog kamena. Mi ćemo također pitati Božanstvo hoće li započeto djelo dovršiti. A kamen će tebi, djetetu Sunca, odgovoriti zvukom kao što je na jutarnji pozdrav Suncu bio odzdravio". Svećenici su se postavili u polukrug ispred kipova i pjevali u ritmu.

Prvo su pjevali u "C", u prvom zvuku skale:

"Oziris, Oziris, moćni vladaru, pošalji odgovor sinu koji usrdno moli."

Onda su pjevali u "D", u drugom zvuku skale:

"Izis, Izis, uzvišena majko, pošalji odgovor sinu koji usrdno moli".

Onda su pjevali u "E", u trećem zvuku skale:

"Horus, Horus, božanstveni duše, pošalji odgovor sinu koji usrdno moli".

Pjevali su u "F", četvrtom tonu skale:

"Koji izvršava zakone, koji sili da se zakoni drže".

Pjevali su u "G", petom zvuku skale:

"Koji se Bogova boji, koji ih štuje i žudi postati Bog".

Onda su pjevali u "A", u šestom zvuku skale:

"Koji se budi u ljubavi za lijepo da bi ga ljubav učinila lijepim".

I onda su dvostrukom snagom u "H", u sedmom zvuku skale pjevali:

"Oziris i Izis i Horus – vas troje dajte nam znak. Ako vam je drag i dobrodošao kao vaš sin, mora i mrtav kamen dati zvuk".

Nakon što su svećenici otpjevali sedmi zvuk, čuo se iz usta kipa isti jasni zvuk kao kod izlaska Sunca.

"Blago, blago tebi, moj sine", rekao je vrhovni svećenik, "i samo kamenje mora govoriti, moraju ti reći da su te Bogovi blagoslovili."

Pjevajući himne, koračali su svećenici udvoje natrag u knjižnicu. Bijela povorka izgubila se u tamnom ulazu.

DRUGA KNJIGA

Pouka

I. poglavlje

Prva slika

(Slika: Magičar. Oziris. Apsolutna aktivnost)

Sljedećeg dana kratko prije izlaska Sunca došao je mladi svećenik i vodio mladića u njemu tako dobro poznatu dvoranu s 22 slike. Uskoro se pojавio i vrhovni svećenik koji je iza dobrohotno ozbiljnog pozdrava rekao:

“Ove slike sadrže u simbolima naše ukupno znanje. Što je Božanstvo htjelo objaviti, koliko mi ljudi možemo shvatiti, u njima je sadržano.

Ove slike, koje mi zovemo knjigom Thoth, a koje su kratak sadržaj onih 42 knjiga Thotha, Boga mudrosti, govore nam o biću Božanstva kojem mi služimo – o čovjeku i njegovim putovima, o svijetu i njegovom razvoju. One nam također izlažu vječne zakone na kojima je sagrađena sva umjetnost, čitav Svemir i svaka znanost. One sadrže mnogo više nego li ti danas možeš i slutiti. Ali ja će ti dati ključ da bi tu knjigu mogao čitati. Ti ćeš i u buduće ovdje boraviti mnoge sate i crpiti svjetlo i znanje iz tih slika. Drugom zgodom reći će ti i više o tajnim zakonima i međusobnim odnosima koji postoje među pojedinim slikama, danas ti hoću pokazati samo ono što ti za sebe možeš čitati iz te čudnovate knjige. Čitav svoj razvitak tokom svih života kroz nebrojene vječnosti koje ti u pravoj domovini duhova provodiš, naći ćeš ovdje, jer iz krila Božanstva si došao i onamo se vraćaš.

Misao je početak svih stvari, iz božanske misli sve je postalo.

Pogledaj prvu sliku.

Zove se Oziris. Ona predstavlja najvišeg Boga, besmrtnog, vječnog, neizrecivog, nikada potpuno shvaćenog. Ono nije slika Ozirisova, ali ona u simbolima objavljuje njegovo biće.

Ti vidiš čovjeka u haljini magičara koji poznaje vječne zakone i njima vlada, Moćnoga.

Promatraj držanje ruku: on zapovijeda na nebu i on ostvaruje na Zemlji. Po tome je on pojam za veliko Prabožanstvo, Stvoritelja iz kojeg je sve poteklo i kojemu se sve vraća, čija ruka svuda doseže, čije oko sve vidi, čije uho sve čuje, koji je svemoćan i koji je svugdje prisutan. On je također veliki zakonodavac. U svojoj mudrosti on je odredio i dao zakone koji vladaju i održavaju stvoreno djelo. Duhovi, ljudi, elementi, prirodne sile, sve živo i sve mrtvo njemu je podređeno. Na stolu pred njim (na slici) su četiri simbola: jedan štap, jedna posuda, križ ili mač i jedan kovani novac. Oni predstavljaju mnogo toga. Danas ti samo kažem da su to simboli čovječjeg tijela, ljudskog društva. U štalu gledaj glavu koja stvara misli, posuda predstavlja prsa koja uzdržavaju i dišu, mač koji mijenja sudbine država upućuje te na želudac koji pretvara primljenu hranu, a kovani novac upućuje na spolne dijelove iz kojih se rađa jedna druga generacija. U državnom organizmu, naprotiv, štap predstavlja one koji duhovno rađaju: pjesnike, umjetnike, izumitelje. U posudi mi vidimo one koji društvo podržavaju: suce, znanstvenike i skupljače; u maču one koji preoblikuju, ratnike kroz koje život naroda prima druge forme, u kovanom novcu one koji rađaju, prosti svijet koji ima mnogo djece, iz kojeg se drugi staleži nadopunjaju. Oziris je veliki Jedan iz kojega izviru beskrajni redovi brojki, ali on sam ne potječe ni od koga.

Iz njega si ti. Tvoj duh, najunutarnjije biće tvoje osobnosti je iskra pravatre, jedna kap iz tog beskrajnog mora. I bila je njegova volja i dobrohotnost da si ti

poduzeo taj put kroz živote – veliku krivulju dolje i gore, do natrag k njemu. Veliki krug – zmija koja se grize za rep.

Tvoj je duh dakle božanskog izvora, jest Bog. Ima sva božanska svojstva kao što kaplja ima sva svojstva velike količine vode koja oplakuje krug Zemlje – ali tvoj duh drijema u tebi – on treba i hoće doći do toga da vlada. Neka ti ne bude mjerodavno ono što tijelo sa svojim potrebama ili duša sa svojim željama i strastima traži, nego samo ono Božansko u tebi što te za Boga razvija.

Bog je samo jedan, Stvoritelj i Uzdržavatelj, a njegova djeca dijele njegovu prirodu, njegovo biće. To su Svjesni.

I zato slušaj:

Ljudi su besmrtni Bogovi, a Bogovi su bili smrtni ljudi.

To je cilj kojemu ti od današnjeg dana trebaš stremiti.

Idi u miru i sutra dođi opet.”

II. poglavje

Druga slika

(Slika: Svećenica. Izis. Apsolutna pasivnost)

Drugog dana govorio je vrhovni svećenik:

“U prvoj slici vidio si svoj izvor i svoj cilj, ono što trebaš postati. Na pitanja: odakle dolazimo, kuda idemo, prva slika u velikim potezima uglavnom ti je dala odgovor. Danas gledaš drugu sliku: Izis, božanstvenu sliku.

Jedan se rastavio pa je nastalo i jedno drugo. K muškom se skloplilo žensko, odnosno iz muškog se izdvojilo žensko.

Slika se zove svećenica. Ona ti pokazuje koji je prvi korak na putu na koji si jučer stupio.

Gledaš jednu kraljevsku ženu na stolici kako sjedi pred zastorom, ima dva ključa u lijevoj i jednu knjigu u desnoj ruci. Ona ti kaže: ako hoćeš znati što je iza zastora, ako hoćeš upoznati kraljevstva koja su još za sada tvojim očima nevidljiva i ako hoćeš razviti sposobnosti koje u tebi drijemaju, onda moraš prvo čitati knjige, prije svega knjigu Thoth. Onda će ti ja, kad dođe vrijeme, s oba ključa koja držim u ruci, otvoriti vrata oba kraljevstva i ti ćeš još prije svoje smrti moći ući na mjesta muke i kazne i na mjesta blaženstva i vječnog veselja.

Vidjet ćeš veliki zakon o sjetvi i žetvi na djelu, jer svo naše djelovanje je sijanje i svo naše doživljavanje žetva.

Ti ćeš se u to sam uvjeriti – da je sve vidljivo samo izraz onog nevidljivog i da ima svoj izvor u nevidljivom.

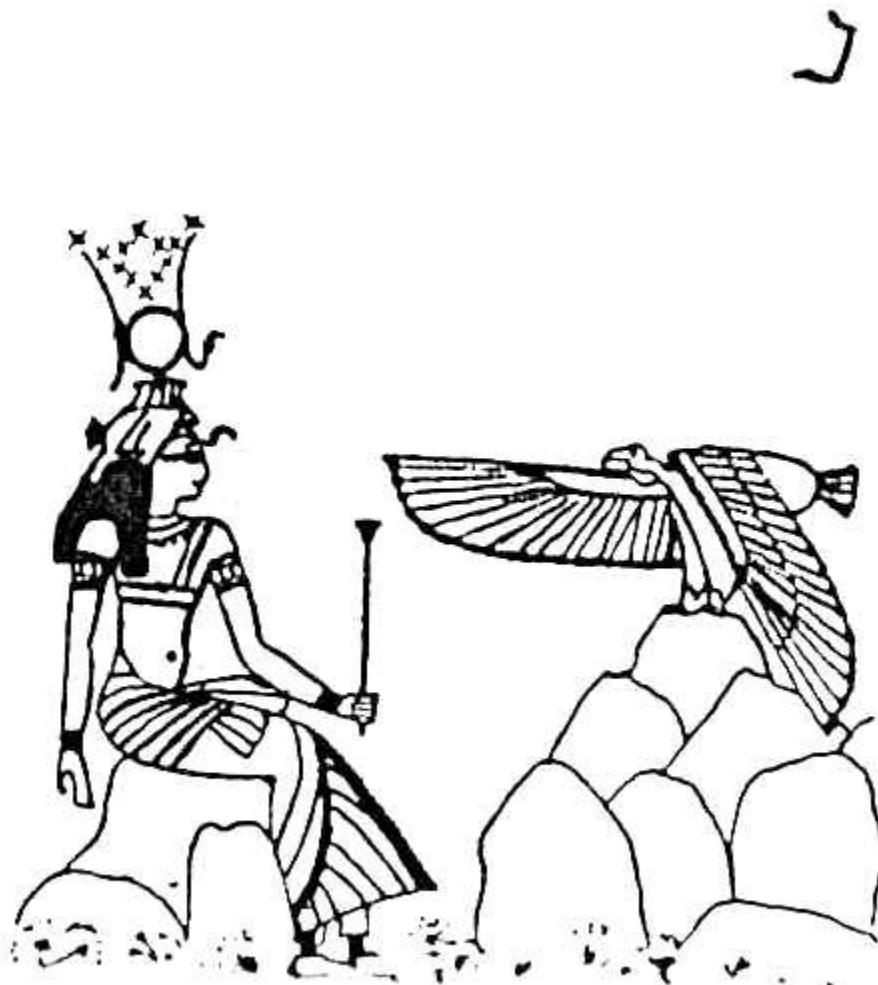
Kao što je ovaj hram prvo postojao u stvaralačkoj mašti graditelja, a onda bio građen, tako je isto i Svetmir postojao prvo u duhu Stvoritelja prije nego li ga je on dahom svojih usta učinio tvarnim.

Idi, dakle, i uči.

Primi u sebe sadržaj svetih knjiga i pusti da se nove, daleke misli u tebi rode.”

III. poglavje

Treća slika

(Slika: Kraljica. Duh. Apsolutni neutrum.)

Trećega dana govorio je vrhovni svećenik pred trećom slikom:

“Ova slika, moj sine, predstavlja Boga Horusa, orla, duh.

Ti ovdje ne gledaš čovjeka s glavom kopca, kako se on u narodu obično prikazuje. Vidiš njegovo biće izraženo u simbolima. Horus je sin Ozirisa i Izide.

Ova se slika zove također kraljica koja vlada. Vidiš da ona ima žezlo u ruci i na glavi krunu ukrašenu zvijezdama. Pod njenim nogama cvate livada u najbogatijem proljetnom nakitu. Ona vlada na zemlji – na to te cvijeće upućuje. Vlada također i nebeskim prostorima – orao i zvijezde na njenoj kruni to pokazuju.

Ali kraljica koja vlada Svemirom jest Priroda, sveprožimajuća životna snaga, duh. Iz misli Prabića nastao je Svemir, kao što iz naših misli proizlaze riječi koje se čuju i djela koja se vide. U mislima vlada isti duh kao u riječima i djelima.

Ovdje imaš božanstveni trokut: Oziris – misao, Izida – riječ i Horus – duh.

Iz krila Božanstva izlazeći duh stvara život i održava ga prema vječnim zakonima.

Njime budi ispunjen, a s njim budi u skladu, njega slušaj, onda će on tebe nositi uvis na krilima orla, tvome cilju – savršenstvu.

Pogledaj orla na pećini pokraj kraljice. On je neispunjeno obećanje. On još miruje, ali je spreman raširiti moćna krila i s tobom, ako mu se povjeriš, uvis letjeti, prema Suncu. Njegovo je geslo: gore, uvis, a ne naprijed, kao što misle mnogi kojima je naprijed zapravo natrag. Jer Svemir se razvija prema gore u snažnoj spirali koja mnogo puta zavija i sve što se protivi zakonu uvis biva uništeno samom tom činjenicom.

Moj sine, Svemir nastaje iz dvije snažne struje koje se dotiču, križaju i spajaju, a da se ne miješaju, nikada svoju osobinu ne gube, nikada svoj cilj ispred očiju ne ispuštaju. One se zovu struja duhova i val života. Struja duhova izvire iz srca Božanstva. Pojedine iskre, duhovi ljudi, trebaju se spustiti u materiju i utjeloviti u tvar – da bi je pobijedili i sebe same putem borbe razvijali. U kraljevstvu mrtvih oni se čiste od oskrvljenja te se uzdižu očišćeni u kraljevstvo živoga. Tako ostaju dok ih opet ne privuče želja da idu dolje kako bi putem utjelovljenja u tvar stekli nova iskustva, veću zrelost i svladavanjem poteškoća nove snage. Tako idu duhovi gore i dolje, ali uвijek naviše, u božanstvenoj krivulji. Što dalje dođu, toliko više svijetle ljubavlju, isijavaju toplinu i utoliko više u njima izgori sve sebično dok konačno ne prispiju gore da se izgarajući u ljubavi sjedine opet s velikom Pravatrom – veliki skok.

Silaskom u tvar nisu samo duhovi sami u svom razvoju unaprijeđeni, nego oni djeluju također oplemenjujuće, produhovljuju tvar s kojom dolaze u dodir, kao i tvarne proizvode od kojih povremeno bivaju preuzeti. Te tvarne prilike su proizvodi ili bolje reći pojavnne forme velikog životnog vala koji se također razvija u sve više životne oblike.

Životni val proizlazi jednako tako iz krila Božanstva, on prolazi prostor i vrijeme. Iz etera i zraka, iz voda i njihovih padalina, iz milijardu nebrojenih, nevidljivih malih prajedinica stvaraju oni tokom mnogih tisućljeća putem raznih sastavljanja, kraljevstvo kamena i ruda. Polagano život krči put kroz ovu tešku tvar, on oblikuje u krilu prirode kristale i čini da se kamenje na površini odronjava. Na odronjenom kamenju raste mahovina kojoj se pridružuje paprat. Kamenje se sve više trusi pa se svijet bilja sve više razvija. Isto tako razvija se životinjski svijet od nižih oblika ka uвijek višima.

Val života onda struji kroz kraljevstvo bilja i životinja, ljudi i duhova, svugdje stvarajući nove forme, uvijek stremeći uvis, dok se konačno ne vrati natrag u krilo Božanstva. Ove dvije spirale, struja duhova i val života, koji usporedno teku uvijek se dotičući, čine evoluciju Svemira.

Ali postoji, sine moj, jedan kraći, strmiji put nego li je ovaj prirodni – da bi se brže došlo do vrha. A to je put posvećenja.

Ti možeš stići na vrh brijege po opće pristupačnoj stazi, ali ti se možeš strmim, uskim, krajnje teškim putom i brže popeti.

Postoje duhovi koje nešto tjera da krenu putem posvećenja. To su izabrani koji hoće brže doći do cilja, kako bi onda mogli pomagati drugima da dođu naprijed. Ovi imaju život bogatiji patnjama i mukama, ali i spoznajom i veseljem. Oni u jednom životu prožive sadržaj više života. Ali oni hoće naprijed makar i uz tu cijenu. To su oni koji stoje pod božjim utjecajem, tjerani. To su takvi koji bi htjeli znati, koji traže odgovor na pitanja odakle dolazimo i kuda idemo, koji su spremni podvrći se ispitima i koji ih polože – kao ti.

Oni brže dozrijevaju nego li drugi i nalaze svoje blaženstvo već na ovome svijetu, posebno u pomaganju, podučavanju, služenju, tješenju, liječenju i ljubavi.

To je tvoj put.

Dakle, idi i zahvaljuj velikom Bogu.”

IV. poglavlje

Četvrta slika

(Slika: Faraon. Zakon. Volja)

Četvrtog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Ti stojiš danas moj sine pred slikom koja se zove Faraon. Dok si u prvoj slici vidiš Boga koji stvara, koji zapovijeda elementima, sada na četvrtoj slici gledaš Boga koji putem zakona vlada stvorenim svjetom, kubusom.

Zakoni vladaju Svemirom. Zakonima ne može nitko izbjegći. Obje krune na glavi Faraona, oba žezla u njegovim rukama upućuju na to da on kroz zakone, kako vidljive, tako i one koji nam danas još nisu vidljivi, vlada svjetovima.

Svemir kojim on vlada predstavljen je kubusom, kockom. Jer četverostruki zakon je osnovni zakon stvorenog svijeta. Na četverostrukom zakonu sve je sagrađeno.

Božanstvo je trostruko: Oziris, Izis i Horus.

Vječni Prapočetak se cijepa, odnosno djelujući Aktivni odvaja jedan dio od sebe – pasivni, izdvojeni ili trpeći dio. Time nastaje drugo, a odnos između njih dvoje jest treće, ono koje nastaje, rezultat. Zato se Božanstvo uvijek prikazuje trokutom.

Kada ovo, u duhovnim visinama Živuće Božanstvo, hoće stvoriti jedan Svemir s tisućama Sunčevih sustava i milijardama zvijezda, to je onda ovaj vidljivi svijet, ono četvrto. Ako se trokut otvori i doda mu se jedna linija, nastaje četverokut. Zato se svijet, kozmos, označava četverokutom. I stvarno izgleda da jedan tajanstveni četverostruki zakon vlada posvuda u prirodi. Četiri strane svijeta postoje: sjever, jug, istok, zapad. Iz četiri elementa sastoji se Svemir, četiri godišnja doba postoje, ljudski život dijeli se na četiri perioda: dijete, mladić, čovjek, starac.

A i ti sam, sine moj, sastojiš se, ako se pravo spoznaš, također iz četiri dijela: Tijelo, život, duh i Ja.

Ti imaš fizičko tijelo, onda tiho svijetleći život koji prožima i obasjava fizičko tijelo. Nakon smrti se ona oba odvoje u prajedinstvo iz kojeg su postali. Smrt je, naime, samo razrješenje vrpce koja drži zajedno četiri dijela iz kojih se mi sastojimo.

Tvoje duhovno tijelo, treći dio iz vrlo fine tvari koje nalikuje fizičkom tijelu, napušta u smrti vidljivi omot zajedno s Ja, božanskom iskrom, tvojim četvrtim dijelom te ulazi kroz kraljevstvo sjena i smrti u kraljevstvo svjetla i života. Tako je i u tome što se tiče naših sastavnih dijelova brojka četiri prevladavajuća.

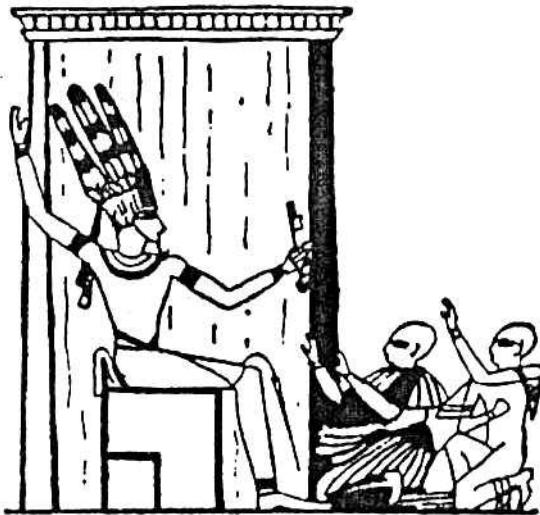
I na koncu promatraj položaj Faraona. U njemu također nalaziš veliku istinu simbolički izraženu: "Božanstvo vlada svojim svijetom". Gledaj položaj ramena. Zar ne tvore s glavom jedan trokut? A noge? Pa one se križaju. One tvore jedan četverokut. Ti dakle vidiš jedan trokut iznad jednog četverokuta. A to mi čitamo ovako: "Božanstvo vlada Svemirom".

Ako promatraš i želiš spoznati nešto od bića Božanstva, moraš prvo učiti poznavati zakone po kojima Božanstvo vlada Svemirom. Božanski zakoni su ono prvo čime se aspirant susreće na putu prema Istini. I sada idi u miru i pusti da ove Istine u tebi nađu odjeka.".

V. poglavlje

Peta slika

17

(Slika: Visoki svećenik. Autoritet. Razum.)

Petoga dana govorio je vrhovni svećenik:

“Moj sine, ti stojiš danas pred slikom koja nosi moje ime. Zove se visoki svećenik. To znači vjeru, autoritet, usmenu pouku, šapćuće saopćenje.

Ti vidiš visokog svećenika kako sjedi pred zastorom, kao svećenicu na drugoj slici. To ti govorи da između obiju slika postoji unutarnja veza. I to je doista tako. Obje te upućuju na to da je potrebno biti poučen. Samo pazi na razliku: knjiga u ruci svećenice tebi savjetuje da iz knjiga sakupljaš mudrost i pouku. Ovdje na ovoj slici ti ne vidiš u ruci učitelja nikakve knjige, već uzdignuta ruka visokog svećenika pokazuje prema gore, objašnjavajući pokazuje na više svjetove. To upućuje na potrebu usmenog poučavanja i to na takvo kakvo ovih dana od mene primaš. To poučavanje ne sastoji se samo u objašnjavanju dubokoumnih, svetih simbola koje ovdje gledaš, nego također u saopćavanju tajanstvenih djelotvornih znanja koja otkrivaju zastor s nevidljivog svijeta.

Jer cilj poučavanja na obim slikama, II i V, visoke svećenice i visokog svećenika, isti je. Zastor i oba ključa pokazuju nam: otvaranje obiju velikih kraljevstava iza zastora.

Otvaranje, poznavanje tih kraljevstava je zapovijedano i korisno jer ti putem spoznaje velikog Plana postaješ sposoban stupiti u odnos s višim bićima i pomažući na razvoju Svemira sudjelovati.

Postoje stvari koje se ne mogu uvijek svakome reći, nego samo onima koji su za to pripremljeni, u pravo vrijeme, smiju se saopćiti.

Takav trenutak za tebe danas je nastupio. Sada ču ti reći jednu riječ, naučiti te jedno ime, dati ti ključ koji će ti otvoriti prilaz nevidljivim svjetovima.”

Vrhovni svećenik se sagnuo prema mladiću i šapnuo mu u uho jedno ime od pet slova.”Jesi li razumio?”

“Jesam.”

“Ponovi mi to ime, šapni mi u uho.”

Mladić je to učinio.

“Dobro je tako sine moj, ne zaboravi to ime, ali ga nikada ne izgovaraj lakoumno. To bi imalo strašne posljedice za tebe. Ono je početak stvari koje dosada nisi poznavao. Danas navečer i četiri sljedeće večeri trebaš, nakon što izvršiš svoju večernju meditaciju, leći na svoj ležaj i glasno izgovoriti riječ koju sam te sada naučio.

U toj su riječi božanske snage, ona doziva Duha koji pripada jednom Planu iznad našega i koji je od još viših određen da upravlja tvojim razvojem. Tokom pet noći on će ti se objaviti.

Misli na osnovno pravilo: znati, htjeti, biti odvažan, šutjeti.

Ali postoji još jedna razlika između slika.

Svećenica nema učenika. Ona govori svima: čitajte u knjigama i vama će se otvoriti.

Ali visoki svećenik ima pred sobom učenike koji slušaju, koji uzdignutom rukom mole za saopćenje. Učenici, sljedbenici su oni koji hoće učiti, koji se spuštaju do nogu učitelja, ali njihovi motivi su različiti.

Ovdje se tiho, samo putem odjeće, nagovještava razlika između crne i bijele magije. Tu se put račva. Učenik u bijelom je onaj koji pošteno misli, on je stavio ruku na srce. Njegove namjere su čiste. On želi doći naprijed. Vuče ga prema božanskom. On hoće obožavati, spoznati. On hoće dobiti uvid u božji Plan, kako bi postao suradnik božji. On hoće pomagati, služiti, biti koristan.

Potpuno drugačiji je sljedbenik u crnom ogrtaču. On također hoće učiti, hoće znati, moći – ali njegovi poticaji nisu čisti. On traži znanje i moć iz koristoljubivih razloga. Žudnja za novcem, uživanje u čutilima ispunjavaju njegovo srce. On želi imati znanje i moć da bi mogao uživati. Taj će u svojoj sebičnosti propasti

Ali ti putuj putem svjetla i ljubavi i izbjegavaj skliski put sebičnosti i mraka.

A sada idi u miru i hvali Božanstvu koje te izabralo.”

.....

Čitav je dan mladić mislio na dolazeću večer. Stalno je ponavljaо u mislima svetu peteroslovnu riječ.

Sunce se spustilo. Mladi je svećenik meditirao na svom rogozu. Nije mu išlo. Uvijek su mu misli ponovo išle prema tajanstvenoj riječi. Konačno je svojom meditacijom bio gotov.

Legao je na svoj ležaj.

Ležao je na ledima.

Kroz prozor je sjao srp padajućeg Mjeseca.

Znati, htjeti, odvažiti se.

On je izgovorio riječ glasno.

Ležao je nekoliko trenutaka – čekajući. Konačno ga je obuzela velika jeza, užas, tjelesna i duševna uzetost. On nije vidio ništa, ali je osjećao nešto strašno, za njega nešto nadnaravno bilo je tu – u njegovoј blizini.

Trajalo je neko vrijeme – tada konačno, kao što je došlo, tako je i prošlo.

Mladi svećenik duboko je uzdahnuo, preporučio se zaštiti Bogova i zaspao.

VI. poglavlje

Šesta slika

(Slika: Onaj koji ljubi. Ljubav. Ljepota.)

Šestoga dana govorio je vrhovni svećenik:

“Na šestoj slici koja se zove ljepota, ljubav, vidiš mladića koji neodlučan stoji između dvije žene: on treba izabrati. To je Duh – slika III – koji izabrane stavlja pred izbor.

Žena s desne strane predstavlja mudrost, ona s lijeve, gola s cvijećem u kosi, čutilnost.

Ali, on je promatran – mi smo to uvijek. U oblacima stoji jedan anđeo koji strelicu svog luka upravlja na mjesto pokraj gole žene. Odluči li se mladić za

prolazna veselja čutila, to on biva od viših sila bolno podučen za svoje popravljanje, ne bi li se osvijestio i okrenuo.

Ti si se moj sine onog dana kada si položio ispit odlučio za mudrost koja daruje čista, vječna veselja. Ali ti još nisi na kraju svojih ispita. Mi te doduše nećemo podvrgavati novim ispitima, ali taj nagon za rasplodivanjem koji nam je Božanstvo dalo za naš životni put, uvijek se ponovo rađa. A postoje također nama sada nevidljiva bića, duhovi nižeg reda, koji imaju svoja veselja na čutilnim radostima ljudi i koji se hrane isparavanjem sjemena i krvi pa koji smrtnike, ubacujući im pohotne misli, potiču i izazivaju. Zato je tako važno imati vlast nad svojim mislima, kako bi se nečiste pobude mogle odbaciti.

Snaga nagona za rasplodivanjem blagoslov je, ako se njome pravilno postupa. Ove snage nam nisu dane za zadovoljavanje površnih čutilnih radosti, nego je Božanstvo htjelo rađanje zdrave djece, jer čovječanstvo treba dalje postojati i dalje se razvijati. Ali još više odgovara volji Božanstva kad se ovi snažni sokovi, putem duhovnog rada i koncentracije u mozgu, prerade i kad putem ovog napora pojedini članovi ljudskog roda uspiju napredovati i postići više stepenice kako bi onda mogli i drugima pomagati.

A sada idi u miru.”

.....

Ovoga je dana također mladi svećenik ležeći na svom ležaju izgovorio svetu riječ i čekao.

Bila je opet svijetla mjesecева noć. Opeta ga je spopala snažna jeza. On je vidio u svojoj sobi na ulazu kako стојi Nešto. Bilo je kao neki stup oblaka.

Ono je stajalo.

Ali on nije mogao izustiti ni jednu riječ pa je samo buljio.

Ono je nestalo – konačno. Bez buke kao što je i došlo.

VII.poglavlje

Sedma slika

(Slika: Ozirisova kola. Ostvarenje.)

Sedmog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Slike nastaju jedna iz druge. Tajanstveni putovi vode kroz knjigu. Upravljaju magični sustavi koji se zasnivaju na odnosu brojeva.

Danas možeš promatrati nešto u Ozirisovom putu. On ti pokazuje Ozirisovo vladanje. Ono se provlači kroz knjigu Thoth od prve do devetnaeste slike, uvijek dvije slike preskačući. Ono dakle obuhvaća slike I, IV, VII, X, XIII, XVI, XIX, sedam slika.

Prvo što mi smrtnici možemo spoznati o Božanstvu koje stoluje u visinama koje su za većinu ljudi nedokučive i nedostupne, jest da postoje stanoviti zakoni (slika IV).

Ali zakoni stvaraju autoritet (slika V), gdje pak božanski zakon vlada i posjeduje autoritet, tu nastaje ljepota (slika VI) i Božanstvo može svoje Planove ostvariti (slika VII).

I to je božanski Plan za tebe. Ti si pozvan za savršenstvo. To ne znači samo da zlo, nisko u tebi treba iskorijeniti i odumrijeti i da ti trebaš razvijati plemenite, više sposobnosti, već također da trebaš dobiti uvid u veliki hod stvari.

Dakle, razmotrimo pobliže našu današnju sliku. Iz nje možemo mnogo toga pročitati. Ona nam daje bogatu građu za razmišljanje.

Slika VII – vrhovni svećenik pokazuje rukom na nju – zove se trijumfalna kola Ozirisova, odnosno ostvarenje velikog Plana. Vidiš jednog čovjeka koji se vozi stojeći u kolima. Kruna na njegovoj glavi, žezlo u njegovoj ruci upućuju na vezu sa slikom IV, Faraonom.

Na slici I vidiš Boga koji je stvorio Sveti mir, slika IV pokazuje Boga koji miruje nakon što je stvorio svijet te svjetom upravlja putem zakona. Na slici VII vidimo Boga koji vodi svoj svijet k savršenstvu koje on hoće. Zvijezde na baldahinu kola govore ti da i beskrajni zvjezdani svjetovi sudjeluju u evoluciji. Vidiš na kolima krilati krug – naša Zemlja također ide u susret, kao i mi i Sveti mir, višim, produhovljenim fazama postojanja. Falus na kolima kaže ti da će ljudski rod putem rađanja biti vođen naprijed: oblik u kojem se utjelovljuju duhovi bit će stalno sve savršeniji. Promatralj također žezlo u ruci faraona koji se vozi. Trokut u četverokutu koji je zaokružen kružnicom kaže nam da je Bog vječan u svom stvaranju. Vječni neće napustiti djelo svojih ruku. Vječni je vjeran. Uči biti miran u toj spoznaji.

Crna i bijela sfinga koje vuku kola zle su i dobre moći koje obje, služeći Božanstvu, moraju doprinositi ostvarenju velikog Plana.

Sfinga je zagonetno biće: mi za sada ne razumijemo kako to da stanoviti događaji mogu podupirati Planove Božanstva. Radi toga se ne trebamo ni uznemirivati, ni ljutiti, nego imati povjerenja i biti mirni. Velikom, moćnom vladaru bilo bi lako uništiti zle moći, ali on to ne čini, on ih treba za odgajanje svojih Bogova, svoje djece. Oni trebaju upoznati zlo da bi se zauvijek od njega mogli odvratiti. Neka se u borbi sa zlim moćima vježbaju kako bi stekli snagu. Vuče li crna sfinga jače kola, to onda mora i bijela sfinga ubrzati svoje korake. Sve služi velikom Planu. Jer sve dolazi od Božanstva, ono sve održava, k njemu sve vodi.

I sada idi i počivaj u toj spoznaji”.

.....
Ove je večeri također mladi svećenik izgovorio svetu riječ.
Osjetio je samo mali strah.

Nakon nekoliko trenutaka pojavio se oblak. Razdijelio se – i jedan veliki čovjek u sivoj košulji stajao je blizu vrata. Kroz njegovo odijelo zračilo je prigušeno svjetlo.

Mladi svećenik nije ni ovog puta mogao izustiti ni riječ.

VIII. poglavlje

Osma slika

(Slika: Istina. Pravednost.)

Osmog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Istina i pravednost, vaga, zove se slika koju danas promatramo.

Kao što slika VII sa slikom IV i slikom I ide zajedno, tako i slika VIII ide zajedno sa slikom V i slikom II.

Na slici II i V primaš obećanje da će ti biti objašnjeno ono što stoji iza zastora. Slika VIII ti pokazuje bit onoga što je iza zastora, Istinu.

Ne trebaš učiti suprotstavljene filozofske sustave. Ne trebaš se pred učenjem svećenika ovog ili onog hrama pokloniti i vjerovati. Trebaš spoznati, nakon što te odvagnu i utvrde da nisi prelagan, ono što stvarno jesi. Sada se nalaziš na putu

Izide koji se provlači kroz slike II, V, VIII, XI, XIV, XVII i XX kroz knjigu Thoth.

Pismena i usmena pouka vode te spoznaji Istine i gledanju kako djeluje veliki zakon o sijanju i žetvi, o zvuku i jeku, o djelu i odmazdi.

Pogledaj sliku VIII. Vladarica sjedi na prijestolju, zavezanih očiju drži mač i vagu u rukama. Sjedenje upućuje na mir i – da je bez strasti. Zavezane oči nam kažu da moć koja važe i kažnjava ne poznae nikakav ugled osobe, da je nezainteresirana. Na nju se ne može utjecati ni ljepotom, ni visokim rodom, ni bogatstvom, niti se nju može potkupiti. Ona pravedno važe.

Ali ako se pitaš: kako ćeš znati je li ono što gledaš i spoznaješ doista Istina, onda ti na to daje odgovor sljedeća slika Izidina puta, treća po redu: hrabrost i magične snage.

To neka ti bude kamen kušnje, jesli li doista spoznao Istinu, jer onda ćeš imati hrabrosti. Istina rađa hrabrost. Prvo ćeš imati hrabrost gledati smrti u oči, ne hrabrost junaka koji stisne zube i snagom volje ide u susret smrti, nego hrabrost mudraca koji zna da je smrt prirodni događaj koji se često ponavlja, da je samo jedan prijelaz, da nije konac.

Ali ti nećeš imati hrabrost samo prema smrti, nego također i prema boli i prema ljudima. Moći ćeš opušteno podnositi boli jer ćeš znati za njihovu prolaznost i ljudima ćeš, kad to bude potrebno, priznati istinu jer se nećeš bojati. Istina će te oslobođati svakog straha jer ti se ni nemaš čega bojati: svaka patnja i veselje vodi te bliže tvom cilju, savršenstvu.

To je prvi znak istine. A drugi je taj: ti ćeš u sebi otkriti snage i vidjeti sebe kako se razvijaš – kakvim se prije nisi poznavao. Kao što zvijezde u uzvišenom miru lebde kroz prostor po svojim putanjama, tako ćeš ti, u skladu s harmonijom svjetova, čuti njih u sebi kako zvone, i u susret svom određenju postajat ćeš sve zreliji. Tvoj će mir biti velik jer ćeš u svemu prepoznati božansku pravednost. Nećeš se ljutiti radi patnja i nepravdi jer ćeš vidjeti više od samo jednog života. Vidjet ćeš uzrok i posljedice onih stvari koje danas doživljavaš, u dalekoj prošlosti i udaljenoj budućnosti. Moći ćeš pratiti nevidljive konce sudbine, od čovjeka do čovjeka, od života do života. Tvoj će mir biti nepokolebljiv i tvoja sreća nepomućena.

Idi i hvali Božanstvu”.

Mladi svećenik nestrpljivo je čekao večer.

On se više nije bojao.

On je shvatio da ga je stanovnik viših svjetova htio naviknuti na podnošenje njegove nazočnosti, njegovog pogleda.

On je ležao.

Mjesec je sjao.

Glasno je izgovorio riječ.

Čekao.

Muzika ljupka kakvu nikad nije čuo, ni slutio...

Oblak.

Rastopio se.

Jedna svjetleća spodoba u neobično zračećoj bijeloj košulji.

Jedan ozbiljan, poštovanja dostojan čovjek:

“Ja sam duh koji te vodio od rođenja do groba, iz života do života.”

On je to rekao, ali mladi svećenik nije čuo nikakav glas. Riječi je primio u svojoj nutrini. Nije mu bilo moguće nešto pitati.

Nije htio, nije mogao.

“Sutra ćeš moći govoriti”.

Duh je nestao.

IX. poglavlje

Deveta slika

၂၃

(Slika: Hodočasnik. Opreznost.)

Devetog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Danas nastupamo na Horusov put koji se proteže kroz slike III, VI, IX, XII, XV, XVIII i XXI knjige Thoth. To je put patnje, ali vodi u velike visine.

Promatraj sliku IX, treću sliku Horusovog puta: čovjek kojeg vidiš na slici zove se hodočasnik. Četiri stvari ti on govorí: on putuje kroz pustinju, nosi kapuljaču, ima u jednoj ruci štap, a u drugoj lampu.

Prvo, on putuje kroz pustinju.

Upoznao je bezvrijednost stvari ovoga života pa traži osobine, sposobnosti koje traju vječno. On se ovdje osjeća tuđinom jer zna za kraljevstva svjetla i života. On nije kod kuće, on putuje kući.

Ni ti, moj sine, nisi kod kuće u ovoj zemlji, na našoj Zemlji. Tvoj duh ima svoju domovinu u kraljevstvu života odakle si došao i gdje se vraćaš poslije svakog utjelovljenja u ljudskom rodu na Zemlji. Naš duh često opaža da se ovdje kreće kao u pustinji i čezne otići tamo gdje nema okova tijela, nema kušnji strasti ni ograničenja prostora i vremena. Zato je čovjek u kojem vlada duh, hodočasnik u ovom životu.

Drugo, kapuljača.

Ona također ima dubok smisao. Kapuljača ne dozvoljava gledati ni nazad, ni na stranu, samo naprijed. Tako i čovjek koji je postao svjestan svog poziva. On ne misli unazad na svoj prijašnji život, na predaju svog roda, ne gleda na ovu ili onu zabavu u kojoj bi ovdje mogao uživati, a koja bi ga zaustavila u razvoju – ne, on gleda naprijed, gore. One visine pune svjetla snažno ga privlače uvis, on hoće postati ono za što je izabran, on se bori za blagoslov, kako bi ga mogao dalje davati.

Treće, štap.

On predstavlja sadržaj svetog pisma. Ono što je hodočasnik naučio iz knjiga, o to se on podupire. Divna mudrost koja mu je iz njih svijetlila, nepobjediva logika njene izgradnje uvijek ga ponovo ohrabruje. A njemu je potreban oslonac jer, iako je hodočasnik, on je ipak čovjek sastavljen iz mnogo dijelova, u njemu ne postoji samo glas njegova duha – tu postoje i životinjske potrebe tijela koje znaju nadjačati fine zahtjeve duha. Da se i ne govori o svemu onome što je došlo izvana u njega. Zbog svega toga on može biti pokoleban u svojim odlukama pa mu je zato potreban štap kako bi ostao čvrst. Sjećanje na veliku evoluciju svih stvari pomaže mu da neke misli, kušnje i brige gleda u svjetlu vječnosti i tako prebrodi protivna strujanja.

Pomisao na to da će se njegov štap nakon završenog putovanja pretvoriti u kraljevsko žežlo ulijeva hodočasniku čudotvorne snage, drži ga uspravnim.

Na koncu, četvrti, lampa. Ona, jedno zatvoreno svjetlo, njemu povjereni, od drugih, viših bića njemu dana spoznaja, osvjetjava put hodočasniku, on vidi kamenje, rupe, a i zmije na svom putu i može ih izbjegći.

Lampa ne osvjetjava čitav put, ona osvjetjava samo dio puta Kad bi hodočasnik imao pregled čitavog puta, to bi on mogao izgubiti hrabrost videći sve poteškoće i iskušenja. Zato mu se put otkriva samo korak po korak. Svaki dan ima svoj teret.

“I sada idi u miru, moj sine, i pusti da dozrije u tebi ovo što si čuo.”

Ozbiljno, okrenut unutra prema sebi, išao je mladi svećenik u svoju sobu.

Bila je olujna večer.

Veliki, gusti oblaci prolazili su pokraj Mjeseca i visoke palme u vrtu svijale su se pod silom vjetra koji je brujaо u njihovim krošnjama.

Mladi svećenik ležao je i pribirao se. Htio je mnogo toga pitati.

Izgovorio je svetu riječ.

Nije trebalo dugo da se ponovo pojavi milo pjevanje, sviranje i titranje zraka, a istodobno je prostor ispunio ugodni miris. Oblak je prošao kroz vrata i podijelio se, vodič se pojavio u dugoj košulji, rasvijetljen nutarnjim sjajem. Zračio je dostojanstvom i njegova prisutnost izazivala je poštovanje.

Približio se mladom svećeniku.

On se sjećao da je štošta htio doznati od vodiča, ali sada nije znao što, pamćenje je zakazalo, sve je zaboravio. Samo je osjećao blizinu uzvišenog stanovnika jednog višeg svijeta.

“Sutra je dan kada ćeš stići od znanja do gledanja. Sutra ću te uvesti u svjetove sjena i vječnog svjetla, u svjetove istinskog postojanja.”

Mladi svećenik htio je postavljati pitanja, ali se ni na koje nije mogao sjetiti – sve je bilo kao izbrisano.

Tada je osjetio kako mu na jezik dolazi jedno pitanje:

“Ako sam već bio u prijašnjim životima na Zemlji i između tih života boravio u ovim nevidljivim svjetovima, zašto se toga ne sjećam?”

“Jer između različitih svjetova postoje granice na kojima vise zastori, koji se kod prijelaza s jednog Plana na drugi, spuste na svijest smrtnika. To je kao da pijemo iz vode zaborava – ali ti ćeš učiti podignuti zastore i sjećati se u jednom kraljevstvu onoga što si u drugom vidio i doživio”.

Mladi svećenik htio je dalje pitati, ali ništa nije znao. Ništa mu nije palo napamet. Nije mu bilo dano da što pita.

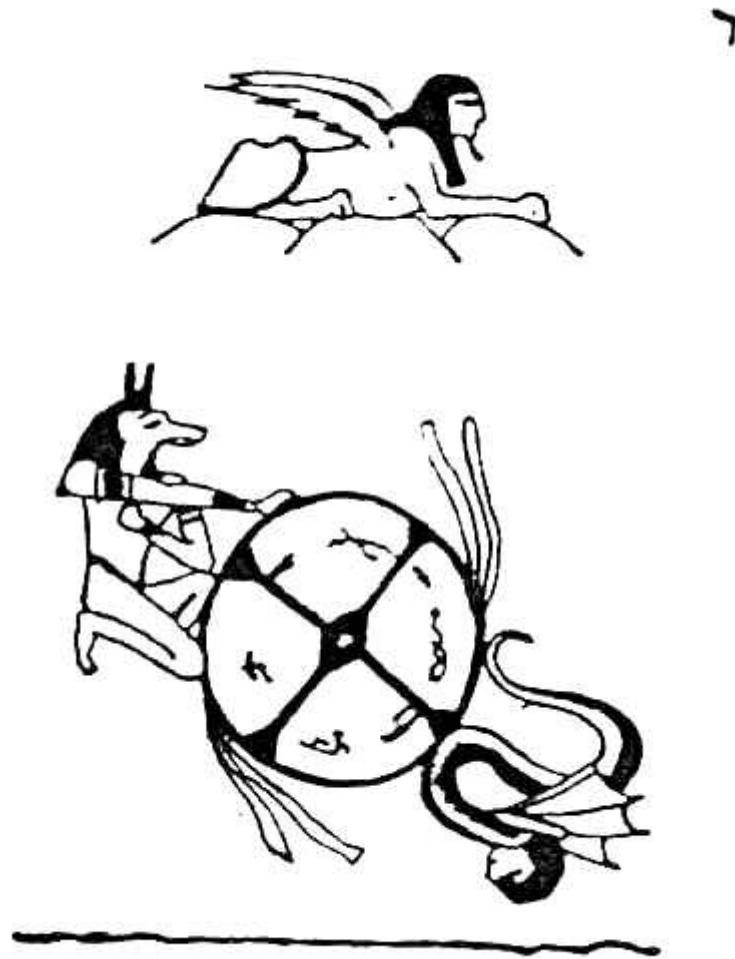
Vodič je nestao.

TREĆA KNJIGA

Posveta

X. poglavlje

Deseta slika

(Slika: Kolo života)

Desetog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Slika pred kojom dana stojiš zove se kolo života. Ona predstavlja veliki preokret svih stvari. Tko danas živi, sutra je mrtav, tko danas umre, živi sutra. Tko je danas bogat, sutra je siromašan, tko danas siromah, sutra bogataš. Sve živi, valja se, diže i spušta. Vidiš na kolu vrpce koje lepršaju? One ti ukazuju na strašnu

brzinu kojom se valja kolo života kroz razdoblja vječnosti. Tisuću godina su jedan dan.

Sfinga koja mirno i zagonetno stoluje iznad kola života na oblacima kaže nam da nas iz viših svjetova promatraju i vode naše sudsbine nama danas još zagonetna bića. I sami tajanstveni znakovi na kolu upućuju na to da u našem životu postoji mnogo toga što sada još ne možemo razumjeti. Ali razjašnjenje nas čeka kad postignemo snagu i zrelost. Onda ćemo s punom svijesti i potpunim sjećanjem moći posjetiti one svjetove u kojima boravimo kroz vrijeme od jedne smrti do novog rođenja, mirujući i djelujući, žanjući i uživajući ili se žalosteći i pateći. Ali kako smo sada još u nerazvijenom stanju, ne možemo se sjećati onoga što smo doživjeli i vidjeli.

Pogledaj na sfingu. Ona nam otkriva biće onih koji vode kolo života. Ona nam također pokazuje svojstva koja mi trebamo njegovati u sebi. Ona se sastoji kao i mi, iz četiri dijela.

Četiri dijela koja nas opominju na: znati, htjeti, biti odvažan i šutjeti. Znati, htjeti i moći, biti odvažan i šutjeti ono je božansko u čovjeku.

Znati i htjeti, latiti se posla i šuteći trsiti se da napredujemo, stvar je koja je i Bogovima zajednička, ona je vježbom postala njihova priroda.

Ljudska glava Sfinge kaže nam: Znanje. Upravljači poviješću naroda i pojedinaca znaju što je njihov cilj.

Mi također hoćemo znati.

Mi ljudi grabimo naše znanje iz dva izvora. Prvo iz knjiga i usmene pouke onih koji su došli dalje nego mi, i drugo: postoje glasovi koji dolaze k nama iz drugih svjetova. To su ili misli koje nam dolaze pri meditaciji ili su saopćenja naših vodiča.

Tijelo bika Sfinge kaže: Rad, stvaranje, moć, snaga. Zato mi moramo, ne samo jačati svoju volju, već se također moramo čuvati da ne dođemo pod utjecaj nekog drugog čovjeka. Izručili bismo mu izvor svoje snage, najjači sastavni dio svoje osobnosti.

Sfingino tijelo bika nam dakle kaže: Volja i snaga. Vodiči čovječanstva nemaju samo uvid i mudrost, nego također i volju i snagu da dovedu čovječanstvo do najviših visina. Oni izvršavaju ono što hoće. Oni ne miruju u svom djelovanju. I mi smo od njih pozvani da u sebi tražimo i ostvarimo najljepše, najviše, najmilije.

Šape lava kažu: Uhvatiti, odvažiti se, držati.

Vodiči se mogu umiješati ako treba. Ali mi se sami moramo, kad smo spoznali potrebu jednog koraka i ako ga hoćemo, odvažiti i izvesti ga.

Krila orla su simbol dizanja duhova uvis. Bogovi i ljudi koji su na putu da postanu Bogovima, lebde u blaženim krugovima gore k sve čišćim,

produhovljenijim visinama htijući Dobro, a žudeći za iskustvima koja su stekli i ljepotama koje su gledali.

Onda vidiš na kotaču još dvije pojave. Lijevo dobri Bog Hermanubis – glava psa ukazuje na vjernost, i desno Typhon, – Bog, krilata zmija.

Hermanubis se vozi na kotaču prema gore, a Typhon prema dolje. U stavu ovih dvaju Bogova, koji znače dobro i zlo, leži najviše životno pravilo. Dobro vodi uvijek gore – ka savršenstvu, zlo uvijek dolje, k unutarnjoj, a i vanjskoj, pokvarenosti, na kraju do uništenja. Ono se ne vidi odmah. Vrijeme kad se ono pokaže često nastupa tek kasnije, nakon smrti čovjeka.

Ali otkrivanje onog što mi jesmo je neizbjježno. Zato, o hodočasniče, na putu k veličanstvenom svjetlu ljubi, traži i vježbaj Dobro i mrzi, izbjegavaj i propuštaj Zlo. Zalažući se za Dobro, ti tkaš zlatne niti u košulju koju ćeš jednom nositi. Ne daj se prevariti od naslada koje ti Zlo povremeno daje. Sramota i čast izlaze na vidjelo. I sada idi i dođi nakon zalaza Sunca u Svetište: čast tvoje posvete se približava.

Mladi svećenik je proveo dan moleći se i posteći. Molio je za mudrost kako bi uvijek izabrao ono pravo, i kako bi imao snage da uvijek čini dobro, a izbjegava zlo. Dugo je moleći klečao pred najvišim bogom, o postojanju kojega je nešto znao, a drugo slutio sa strahopoštovanjem. Sjedio je utopljen u meditaciju u svetom položaju, uspravan s rukama na koljenima.

Onda se Sunce spustilo i neko vrijeme bojalo pijesak pustinje purpurom i zlatom.

Kada je nadošla večer, napustio je mladi svećenik vrt. Palme su stršile u beskrajnom mraku. Voda u jezeru slabo se ljeskala. Posvuda sjene i tajne.

U svetištu ga je primio vrhovni svećenik. Mladom svećeniku se činilo kao da pokraj njega стоји laki stup oblaka. Ili je to mogla biti varka?...

Šuteći vodio je vrhovni svećenik mladića kroz visoke dvorane. Ogromni stupovi kojih su naglavci predstavljali sveti simbol lotosovog cvijeta, nosili su grede koje su se gubile u visini i tami. U jednom malom svodastom svetištu iza jednog oltara stajao je krevet za počinak.

“Legni ovamo.”

Šutke se mladi svećenik ispružio na ležaj.

Vrhovni svećenik digao je desnu ruku: “Spavaj!”

Mladić je izgubio svijest. Nije sasvim izgubio svijest, ali mu se zamaglilo. Bilo je to neko novo stanje, nije bio budan, ali nije ni spavao. Vidio je oblake i fine, fine oblike oko sebe, kao od koprene. Vidio je također vrhovnog svećenika, i pokraj njega mirnog, dostojanstvenog i zračečeg svojeg vodiča. Osjećaj nesvjestice bivao je sve jači. On je video riječi vodiča.

“Kolo života se okreće”. Te riječi on je više gledao nego li slušao.

Okretanje je bivalo sve brže. I konačno je imao osjećaj kao da se nešto u njemu cijepa. Jedan je dio ostao na krevetu ležati, ono što diše, a jedan dio je lebdio iznad tijela koje je počivalo na ležaju, bilo je ono što je mislilo, ali on je bio vidio, čuo i osjećao – posvuda. Bilo je vrlo neobično, bilo je kao da je on sam vid, sluh, osjećaj. Čudio se i tome da opaža da ono što je ostalo na ležaju, nije bio on, nego je on samo ono nešto što je stajalo unutra. Čudio se također tome da vidi unutrašnjost drugih, izgledalo mu je da su drugi prozirni, da on gleda kroz vrhovnog svećenika i svog vodiča.

Ovaj mu se približio, lebdio je prema njemu.

Vrhovni svećenik položio je svoj ogrtač na tijelo mladog svećenika koje je tu ležalo. Onda mu je izgledalo kao da ga je njegov vodič uhvatio i s njim lebdio uvis. Na njegovo iznenadenje, svodovi Svetišta nisu predstavljali nikakvu zapreku.

On je prolazio kroz kamenje kao ptica kroz oblake. To je bilo nešto novo. Onda je bio vodič kako govori:

“Tvoje tijelo ostaje u Svetištu pod ogrtačem vrhovnog svećenika da ga ne bi okupirali nečisti duhovi. Oni vise na životu i ne žele gore na polje mira i svijetla. Oni često ulaze i u tijela životinja ili u ona od ljudi koji su uslijed razuzdanosti ili bolesti izgubili otpornost i samosvladavanje.”

Lebjdjeni su sve više.

Grad je ležao duboko ispod njih. Sveta rijeka ljeskala se kao široka srebrna traka.

Mladi je svećenik mislio na svoju tihu sobu u vrtu hrama i htio je pogledati prema dolje, što ga je jako privlačilo, i on bi bio požurio u smjeru svoje kuće da ga nije vodič zadržao.

“Ovdje moraš još više nego li u vidljivom svijetu vladati svojim mislima i svojom voljom. Jer misli su slike koje mi rađamo, a naša volja je tjerajuća snaga koja nas naprijed kreće. Ogledaj se.”

Mladi svećenik je to učinio i opazio beskrajnu četu zamagljenih prilika raznih oblika i boja, koje su ga slijedile i on je sebi izgledao kao neki komet koji iza sebe vuče rep.

“Vidiš kako su tvoji učitelji bili mudri kada su te poučavali da paziš na svoje misli i osjećaje. Vidiš kako tvoje misli, koje su iz mozga izašle, slijede svog začetnika i oca.”

“Tko su onda te pojedinačne pojave koje lebde iznad nas i pokraj nas u daljini?”

“To su duhovi” odgovorio je vodič.

“Kako ovdje mogu znati imam li pred sobom jednog duha ili misao?”

“Obrati se pojavi. Ako je duh, onda će ti odgovoriti jer on je osobnost. Ali, ako je misaoni oblik, onda nećeš dobiti odgovor jer on nema duh, nego je neka vrsta

života biljke i potrebu da slijedi svog roditelja. A sada, ne bi li htio vidjeti kuću svojih roditelja?”

“Bih”...

“Onda zaželi.“

Mladi svećenik usmjerio je svoju volju na kuću svojih roditelja i brzinom munje bio je tamo. Htio je unutra i ušao je bez ikakvih zapreka kroz zidove u spavaću sobu. Vidio je svoje roditelje kako spavaju, ali njihova tijela izgledala su mu prazna.

“Oni nisu ovdje” poučio ga je vodič, “oni su negdje drugdje, u kraljevstvu snova. Samo omot počiva na ležaju. Dođi, idemo gore više!”

Nošeni svojom voljom lebdjeli su mladi svećenik i njegov vodič opet uvis.

“Vidiš, volja je ona koja nas ovdje kreće i nosi. Tvoji su učitelji činili dobro kad su ti zadavali vježbe koje su jačale tvoju volju, jer bezvoljni duhovi lutaju naokolo oko Zemlje u oblacima pare, a da nemaju snage dignuti se u veće visine. Ali mi možemo gore...Dođi!”

Oni su letjeli.

S njihove desne strane rastao je mjesec velikom brzinom.

Mladi svećenik je s interesom pratio svojevrsne, ogromne kratere bregova na, velikoj Suncem obasjanoj plohi.

“Mrtvo tijelo” rekao je vodič. “Njega je zemlja izbacila s onog mjesta gdje je danas Sredozemno more. Ne zadržavaj se, imamo još dalek put pred sobom.”

Zvijezda koje je svijetlila kao ogroman smaragd naglo je rasla pred njima. Mutno-prozračne pare su je okruživale, zelenkasta oblačna polja bila su oko nje. Oni su letjeli tako blizu pokraj nje da je mladi svećenik mogao na njoj raspoznati mora i kontinent, jezera i bregove.

“Kako to da vidim samo zvijezde, a ne i njihove stanovnike?” pitao je mladi svećenik.

“Još ne možeš stupiti u krug atmosfere jednog drugog Planeta, to ćeš moći jednom kasnije. A i neki stanoviti povez još nije skinut s tvojih očiju. Ali on će skoro pasti”.

Letjeli su dalje. Ostavili su ubrzo iza sebe onu, kao smaragd svjetleću, zvijezdu. Jedna divovska plavo užarena kugla bila je na njihovom putu, imala je oko sebe četiri manja mjeseca koji su svijetlili u bojama roza, zeleno, žuto i crveno. Ljepota boja bila je nesavladiva pa se mladi svećenik htio približiti ovom veličanstvenom svijetu, ali vodič nije dopustio.

“Gore, naviše” rekao mu je “gledaj!”

Tada se pričinilo mladom svećeniku da je pao povez s njegovih očiju i je on vidio nebrojene duhove koji su iznad njih, pokraj i iza njih također lebdjeli uvis.

Oni su svijetlili i u raznim se bojama prelijevali. Ipak, većina je zračila bijelom bojom, koja je povremeno dobivala boju opala.

Svi oni zajedno letjeli su prema Suncu koje je brzo postajalo sve veće i snažnije. More svjetla ih je okruživalo, veselje i klicanje treperilo je posvuda oko njih.

“Kakva je to skupština, kuda žure ovi veličanstveni duhovi?” pitao je mladi svećenik.

“To su očišćeni zreli duhovi koji se ovdje skupljaju na blaženo veselje i svetu slavu.”

U sredini jedne beskrajne plohe zračilo je za mladog svećenika nepodnošljivo svjetlo. Činilo se kao da svi duhovi zajedno onamo žele.

“Tko je to oko koga se svi ovi veličanstveni skupljaju?” pitao je.

“To je jedan od Visokih koji ravna poviješću Sunca i njegovih planeta i nadzire njihov razvoj”.

“Onda to nije prijestolje Najvišeg, neizrecivog?”

“Ne, od njega smo daleko, jako daleko udaljeni”.

“Hoćemo li mi...”

“Ne pitaj, gledaj...slušaj” ...

U beskrajnim povorkama požurili su svijetleći, blaženi duhovi prema svjetlu. Sjaj kojim su zračili sjedinio se sa skladnim ritmom njihove zahvalnice u neizrecivu veličanstvenost.

Ni mladi svećenik nije mogao ostati miran. Blaženo veselje ostalih privuklo je i njega pa je i on hvalio najvišeg Boga čije su sluge tako veličanstvene.

Tada njegov vodič reče: “Ovdje neofit hvali Boga, ovdje nitko nikoga ne vrijeđa, nitko ovdje ne stvara boli”.

Mladi svećenik je htio bliže k svijetlu, ali vodič to nije dopustio.

“Ti to još ne bi mogao podnijeti” rekao je i primio ga.

Kroz beskrajne prostore brzinom munje oni su se vraćali opet Zemlji.

Mladi svećenik je osjetio da se kao neki zavoj stvorio oko njegovih očiju.

“Zašto?” pitao je.

“Da danas ne bi vidio mnoge strašne i žalosne stvari. Te ćeš još dosta rano upoznati”.

Mladi je svećenik došao k sebi, bilo mu je kao da je naglim pokretom ušao u svoje tijelo koje je mirno ispod ogrtača vrhovnog svećenika ostalo ležati.

Probudio se.

On nije sanjao.

Doživio je nešto veliko, velebno, što nikada neće nestati iz njegovog pamćenja.

XI. poglavlje

Jedanaesta knjiga

2

(Slika: Hrabrost. Magične moći.)

Jedanaestog dan govorio je svećenik:

“Ti danas stojiš pred zadnjom slikom na lijevoj strani. Ona se zove hrabrost, magične snage.

Kada si došao dovde u svom razvoju, u tebi su se razvile stanovite, tebi još nepoznate, snage koje zovemo magičnim. Ove snage ćeš ti ubuduće spoznati, njima vladati i njima se služiti. Ti ćeš se, kako to vidiš na slici, na jednom drugom Planu susretati sa strašnim bićima. Ali ti ćeš ih ukrotiti, djelovanje dobrote, velikodušnosti i svjetla kojim ćeš zračiti bit će jače nego li utjecaj njihovih niskih tamnih pothvata. I oni će biti svladani snagom tvoje osobnosti koje ti sam možda i nećeš biti svjestan, pa će leći pred tvoje noge i ruku ti lizati. Tvoji neprijatelji ti

neće ništa moći učiniti, dok jednom, možda je to i tebi suđeno – ne dođe trenutak u kojem ćeš se kao žrtva morati predati, iz ljubavi prema njima, neprijateljima, kako bi im pomogao. Onda je moguće da ćeš, po odluci viših sila, biti izručen njima, i onda će zli ne znajući izvesti Plan Neba.

Slika XI je četvrta slika Izisinog puta.

Nakon što si ti skupio znanje iz knjiga (slika II), postigao toliku zrelost da možeš primiti usmenu pouku (slika V), ti si upoznao istinu (slika VIII) i u sebi razvio magične snage (slika XI).

Znaš da je vidljivi svijet samo prolazni privid i da je vječno samo ono nevidljivo. Ovom spoznajom ti si stekao hrabrost i putem stanovitih vježbi magične snage (slika XI). Neće ti škoditi niti plamen vječne vatre, niti mržnja i zloba.

Vijenac ruža kojim je mlada djevojka, čovječja duša, opasana jest tvoja zaštita, tvoje oružje, izvor tvoje moći. Taj vijenac, to je savez čistih, koji obuhvaća sve one kojih su namjere čiste, iskrene, nesebične i koji stoje u vezi s velikim središtem. Ono su samo pojedine ruže, ali njihova snaga leži u njihovoј povezanosti, u njihovom jedinstvu. Svijetla zračenja jednog pojedinca koji stremi uvis imaju umnogostručeno djelovanje kada se udruže i surađuju s drugima koji imaju jednakе namjere, pa čine onoga koji isijava, ne samo neranjivim, nego ga obavijaju također s neprobojnim oklopom kroz koji nikakva strijela snaga mržnje ne može probiti. Da, zloba i mržnja će se pod utjecajem njegova bića pretvoriti u poniznu podložnost. Vidiš, lav liže ruku djevice. Tako će dobrohotni čisti koračati kroz mnoštvo svojih neprijatelja i ni jedna se ruka protiv njega neće moći dići. Jedna njima nerazumljiva snaga će ih držati ukočene. To je snaga viših zračenja.

Ali vidiš na slici XI još nešto, moj sine. Ova vijencem ruža opasana djevica, kojoj lav liže ruku, nosi na svojoj glavi isti onakav šešir, kojega rubovi čine ležeće slovo S (~), znak božanske ravnoteže, kao što ga ima na slici I onaj magičar. Ono božansko se kod hodočasnika probilo. S istim višim mirom, s kojim Božanstvo poziva cvjetove na život – vrhovni svećenik ovdje pokazuje na sliku I – njima vlada i (slika IV) vodi ih ka savršenstvu (slika VII), djeluje i svojom okolinom upravlja onaj koji je postigao stanoviti stupanj sličnosti s Bogom. Takav napredni čovjek razoružava i sebi podčinjava svoje neprijatelje putem mira i dobrote kojom zrači. On je učio iz knjiga (slika II), sjedio je do nogu jednog majstora (slika V), spoznao Istinu i bio odvagnut (slika VIII). On je u sebi razvio hrabrost i stanovite snage (slika XI). On je zreo da bude uveden u nevidljive svjetove, i da se uzdiže stupanj po stupanj, od svjetla do svjetla.

“Neka bude mir s tobom”.

Navečer je mladi svećenik išao u Svetište. Opet je ležao ispod ogrtača vrhovnog svećenika i kao i dan ranije činilo mu se da se nalazi na kotaču koji se strašnom

brzinom okreće – i konačno, kao s nekim trzajem, osjetio se izbačenim iz svog tijela. I opet je vidio da njegov omot počiva ispod ogrtača vrhovnog svećenika, da se ne miče, ali da nije bez života.

Njegov vodič je, kao i u vijek, bio pokraj njega.

Čuo ga je govoriti:

“Danas idemo u dubinu, u provalije vječne vatre gdje se zvjezdani vijenci slažu u jedan vjenac. Ti ćeš dobiti uvid u kretanje životnih snaga.”

Vodič je na stanoviti način dodirnuo glavu mladog svećenika na jednom mjestu i ovaj je odmah video svijet oko sebe u jednom sasvim drugom svjetlu. Materijalne stvari, zemlja, kuće, bregovi izgledali su mu kao velom obavijeni, kao da su satkani iz oblaka, a osobito se isticalo jako plavkasto svjetlo koje ih je opkoljavalo.

“To je životna snaga” rekao je vodič

Mladom svećeniku izgledalo je da pliva u moru svjetla, u zračećem, treperavom, živom svjetlu.

Sve je bilo svjetlo. Svjetlo je oplakivalo Zemlju. Svjetlo je izviralo iz drveća i cvijeća i iz biljaka na poljima. Svjetlo je tiho žarilo iz kristala i dragog kamenja u krilu Zemlje i svjetlo je ispunjavalo i okruživalo u većoj ili manjoj mjeri sve što živi.

Mladić je buljio u čudo ovog novog, do sada neviđenog, svijeta. Doskora je opazio stanoviti ritam u moru svjetla, udaranje valova, izgledalo je da izlazi iz jednog jako dalekog središta.

To su valovi života, mislio je.

I gdje je životni val prispio, svijetlili su kristali jače, cvijeće mirisalo slade, plodovi zorili i ljude ljubili.

U duhu obožavajući Božanstvo koje sve to stvara i uzdržava, mladi je svećenik buljio u more svjetla.

“To je život” rekao je u sebi.

“Da, to je životna snaga” odgovorio je vodič “koja sve ispunja i sve tjera. Njena punoća nosi u život i njeno nestajanje nas vodi izvan njega. Svuda vlada sveti ritam. Snažni ljudi pucaju od života i mogu od svog viška davati da bi liječili rane, umirivali živce i tjerati biljke bržem rastu. Slabe osobnosti pak mogu, kao što znaš, putem ritmičkog dubokog disanja i snagom svoje volje iz beskrajnog bogatstva životne snage, koja nas okružuje, crpiti toliko koliko hoće, jačati se i doći do obilja. To je tajna mnogih svetaca u Hramovima.

Upućeni snažni ljudski duhovi sliče zračećim zvjezdama koje zvone u istom zvuku i u istom ritmu šalju svoje valove svjetla. Oni između sebe drže stalnu nevidljivu vezu jer su jednaki i isto hoće. Pod zaštitom ovog svetog lanca ruža mićemo se spustiti u provaliju vječne vatre. Dođi!”

Mladom svećeniku se činilo da je postao malen i da sa svojim vodičem pada u beskraj, ali je ipak imao utisak da je opkoljen oblakom mirisnih ruža.

“Vijenci ruža” mislio je “vijenci zvijezda.”

Oni su hitali kroz svjetove duhova i duša. Oblici misli i leševi duhova letjeli su pokraj njih, ali su oni u strašnoj brzini jedva što mogli razlikovati.

Mladi svećenik je pogledao na svog vodiča.

On je rekao: “Jednom drugom zgodom sve to ćeš učiti poznavati. Danas idemo u provalije vječne vatre, u krajeve gorućih strasti...”

Dublje, sve dublje.

I napokon bljeskalo je oko njih u jarko crvenom žaru, ali ih hladni miris ruža ipak nije napuštao, ni koprena oblaka.

“Ovo je mjesto muke i prokletstva i mjesto još neslomljenog prkosa i neutaženih strasti.

Ovdje možeš boraviti, a da ne budeš povrijđen jer u tvojoj duši ne mogu zvučati slične žice. Zato si ti morao u godinama pripravljanja pročistiti svoje duhovno tijelo prije nego li si mogao biti primljen na posvećenje. Ovdje na ova strašna mjesta smiju se spustiti samo čisti bez opasnosti za sebe jer u kome se ove strasti još pojave, taj biva neizbjegno ovdje zadržan.

Svaki ljudski duh mora nakon smrti svog zemaljskog omota proći kroz ove krajeve. Čisti, bistri stupaju kroz njih kao u nekom stanju sna, uvis, a da ne opaze ništa od sveg tog ružnog i strašnog, onog što mi danas ovdje moramo gledati. Ali oni u kojima još žive ove strasti, grijeh i razvrat, ovdje bivaju neminovno zadržani, isto kao što željezna prašina biva privučena magnetom. Ona još nepotpuno odumrla naklonost ili strast opet oživi pod utjecajem okoline. Onaj još tinjajući ugljen biva od stanovitih duhova, koji na njemu imaju svoje gadno veselje, razvijen u bijeli žar.

Ovdje duhovi moraju boraviti, boraviti i trpjeti, dok se ne uvjere da strasti nikuda ne vode, dok im se ne ogade one naklonosti i dok im strasti ne odumru.

Pogledaj sada one koji trpe, koji se čiste.

Pred sobom vidiš mnogo takvih koji su zloupotrijebili, od Božanstva ucijepljen, nagon za rasplodivanjem čovječjeg roda. Ljudi trebaju radati djecu da bi se omogućila velika evolucija duhova, koja se pomoću rađanja od utjelovljenja do utjelovljenja, od stupnja do stupnja diže. Rađanje je sveto. Ali ovi nisu služili duhovima koji žđaju za ponovnim utjelovljenjem, nego su plemenit nagon zloupotrebljavali i oskvrnuli ga za veselje svoje pokvarene mašte. i zato se u nebesima nakupila srdžba protiv njih. Pogledaj oblake koji ih okružuju. U njima se razabiru oblici, likovi, udovi – to su njihove misli na Zemlji, iz njih izašle, koje ih sada slijede kao svoje roditelje.

I kroz oblake, kroz gomilu ovih oblaka misli koje idu za duhovima ljudi, natjeravaju se duhovi koji nikada nisu bili ljudi.

Puni zlobe i pohote djeluju oni na duhove ljudi kako bi se predali ružnim predodžbama i osjećajima koje njima, zlim duhovima, doduše upriličuju stanovitu draž, ali koje onima koji trpe ne donose nikakvog zadovoljenja. Na požudu slijedi dosada, razočaranje. Oni sa svojim duhovnim tijelima mogu samo željeti, ali njima nedostaje grubo materijalno tijelo za zadovoljenje svoje strasti. Od vremena do vremena dobiju utjehu iz viših sfera, kada netko tko im je nekada bio blizak na njih misli s ljubavlju i blagoslovom i moli se za njih. Onda u njima ušuti na neko vrijeme ono neplemenito, životinjsko i oslobođeni mjesto plemenitijim porivima. Ali opet se u njima probudi strast za užicima tijela i u beskonačnost se pojačava, a da ne nađe zadovoljenja. I ta strašna muka neutaženosti je ona koja konačno usmrти razbuktanu strast.

Tako oni trpe i uče spoznati uzaludnost žuđenja, dok ne sazru, dok se ne približi trenutak njihovog spasenja. Dok ne odumre u njima ono što nije nevino te se uzdignu u više krajeve.

Na jednom drugom mjestu bili su zajedno oni koji su u raznim neobilnim sredstvima nadraživanja tražili zadovoljstva. Oni su također trpjeli u duhovnoj vatri koja je gorila, a da se ne gasi, jer je bila hranjena žudnjama onih koji trpe.

Tu su bili i prijatelji vina koji su ljubili draž piganstva u životu ili drugi nesretnici koji su uslijed uživanja određenih droga upropastili svoje zdravlje i uništili svoju radnu snagu.

S jedne druge strane čula se bijesna galama.

Strastveni igrači su se svadali o dobitku i gubitku koji nikada ne mogu ni primiti ni platiti.

“Oni također moraju uvidjeti” mislio je vodič “da će se tek onda kada strast u njima odumre, dići prema gore”.

Na drugom mjestu skupili su se neprijatelji Istine, jer oni koji su si slični uvijek se privlače, osobiti ovdje. Oni nikada nisu mogli odoljeti draži laganja, varanja drugih, pa su sada ovdje sjedili, govorili i međusobno si lagali, a ni jedan drugome nije vjerovao. I kraj svih tih mnogih riječi, pripovijesti i uvjeravanja, nije se postigla ni pomoć ni prednost, ni čast ni pouka, jer svaki od njih je video misli drugoga. Sve je bilo lažljivo.

“I oni će se umoriti mlateći praznu slamu” rekao je vodič sažalno.

Na drugom mjestu su trpjeli oni koji su se umiješali u pravo božje da odmjerava duljinu života kod smrtnika, i ubili. Njihove muke su bile različite jer su različiti bili i uzroci radi kojih su prolili krv. Na zločin su ih tjerali mržnja i osveta, ljubomora i gramzljivost ili naopaki pojam o časti.

Sada su trpjeli. U njihovim njedrima pojavili su se s vremena na vrijeme isti osjećaji mržnje i bijesa i njihova se muka sada sastojala u tome da ih nisu mogli zaposliti. Navaljivali su međusobno, ali jedan drugome nisu mogli naškoditi. Često su sretali i svoje žrtve i onda su većinom trpjeli od gorkog očajnog kajanja.

“Oni također ostaju ovdje” rekao je vodič “dok se ne ispuni vrijeme njihove ludosti i ono suoovo i ružno otpadne od njihove duše, dok se konačno ne uzdignu do kraljevstva mira i svjetla. Jer svi se duhovi hoće osloboditi od taloga koji su sa sobom donijeli i često nalaze da je biti ovdje jedno korisno liječenje – kao bolni postupak liječnika koji spašava i liječi.”

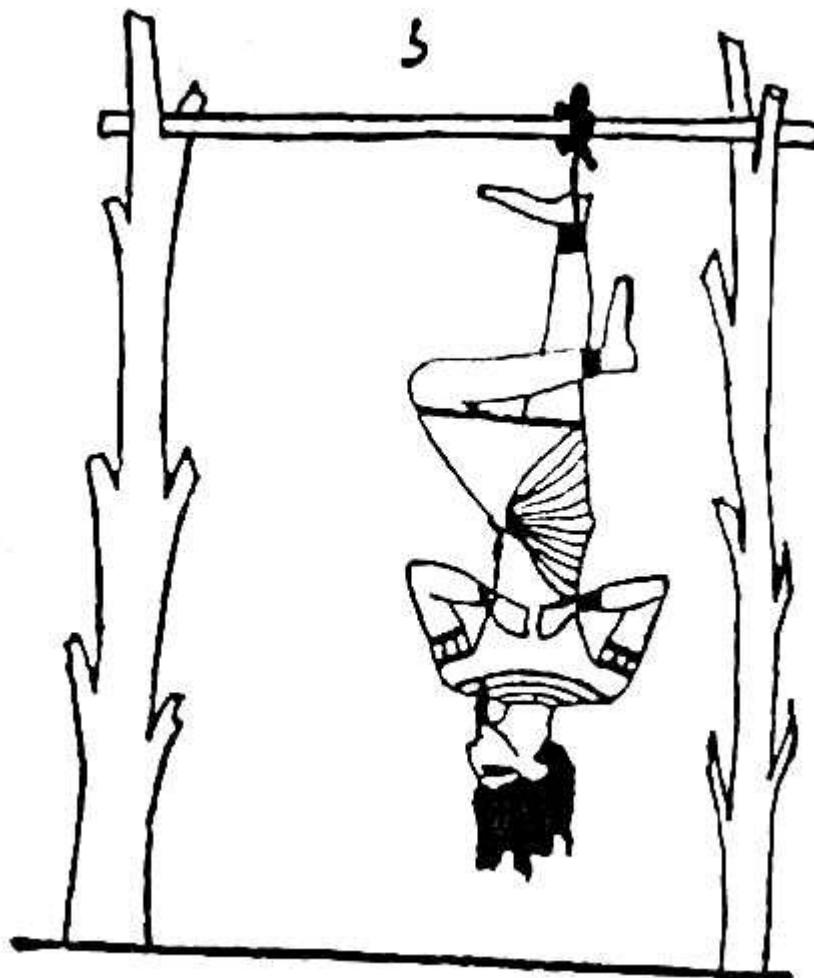
Vodič je pokazao na jednu drugu grupu duhova koji su se imali očistiti od bremena gramzljivosti i častohleplja. Jedni su bili tati i razbojnici, drugi nepošteni trgovci. Oni će ovdje biti mučeni, kao u zemaljskom životu, strašću da ukradu, da robe, da prevare. Ali kako ovdje sve to više ne mogu činiti jer nema ničega što bi mogli ukrasti, orobiti ili steći na nepošten način, to u njima pomalo odumire strast za nepravednim posjedom. Posljedice njihovih loših postupaka su im stalno prisutne i oni trpe od toga da ih ne mogu izbrisati.

“Svima, svima” rekao je vodič “približava se trenutak oslobođenja. Dolazi da uvide. Hrpe zlata i prolazna slava među smrtnicima ovdje ne pomaže.”

Veo gubljenja svijesti legao je na duh mladog svećenika. Zamaglilo mu se i on se probudio u Svetištu u svom tijelu.

XII. poglavlje

Dvanaesta slika

(Slika: Obješeni. Kušnja.)

Dvanaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Ti danas stojiš pred dvanaestom slikom moj sine: zove se ispit ili obješeni. Kao sve slike, tako i ova nastaje iz smislu prethodne. Kome su Bogovi pomogli da dođe do magičnih snaga, tome oni uskoro daju i priliku da ih upotrijebi, da se vježba i potvrdi. Oni iskušavaju smrtnike. Zato je trebalo da se pokraj slike koja predstavlja magične moći postavi kušnja.

Kao u čitavom redu slika, tako vidiš i ovdje jako unutarnje protuslovlje između slika koje stoje jedna nasuprot drugoj. Na slici XI krotka djevojka ukrašena ružama, gladeći lava zatvara mu ždrijelo, a njoj nasuprot je čovjek koji bespomoćno visi svezan za jednu nogu. Suhe grane bez lišća i ploda koje nose

gredu na kojoj on visi upozoravaju na to da su one bez zaštitnog lišća i osvježujućeg ploda. Bespomoćan, od svih napušten visi on između neba i zemlje. On pobjeđuje ako isključi tijelo koje trpi i drži pred očima u duhu velike ciljeve. Ovdje se također uči da se magične snage ne dobivaju zato da bi se sebi pomoglo, nego da se drugima služi, druge na dobro navede.

Dalje. Misao koju izriče slika XII mora stajati također u stanovitoj vezi s trećom prethodnom slikom, hodočasnikom (slika IX). I dosita je tako. Što se u slici IX nagovještava, događa se u slici XII, četvrtoj slici Horusovog puta, puta duha koji krilima orla ide uvis i vodi. Samotni hodočasnik koji putuje kroz pustinju bez vode (slika IX) dospio je u još gori položaj. Već je bio osamljen na putu kroz pustinju, viseći na gredi njegova je osamljenost još strašnija. Kada si ti postigao stanovitu zrelost, bio si pušten na ispite u Hramu. Isto tako, ni u buduće, u drugom redu tvojih života, kada ćeš napredovati u razvoju, nećeš izbjegći ispite. Podnosi ih sa strpljivošću mudraca i imat ćeš od toga koristi.

“Idi u miru”.

Kada je mladi svećenik te večeri napustio svoje tijelo, rekao mu je vodič: “Danas također moramo posjetiti mjesta boli i čišćenja.”

Putovali su u dubinu.

Opet ih je obavio hladan oblak koji je mirisao na ruže i opet su došli na jedno mjesto vatre i boli.

“Ovo je područje srdžbe i mržnje, ovdje te čekaju zmije, psi i vatra. Budi spremjan žrtvovati svoju osobnost.”

I ovdje su gledali velike čete duhova koji su se mučili sa svojim predodžbama i osjećajima. U mnogima se već opažao umor, bili su blizu svog oslobođenja.

Plameni su titrali u crvenom žaru. Crni oblaci su letjeli. U atmosferi se osjećao pritisak kao na zemlji prije oluje.

“To je područje srdžbe i mržnje.” reče vodič. “Pogledaj kako se međusobno draže i nagovaraju na srdžbu i mržnju. Vidi kako se međusobno vatreno napadaju i razočarano razilaze kad ništa ne mogu učiniti. Oni nisu naučili u svom životu, kao ti što si naučio, da putem meditacije i koncentracije svladavaju svoje osjećaje i svoje misli pa ovdje prolaze kroz mnogo bolniju i dužu školu čišćenja”.

Okrenuli su se drugoj grupi duhova koja je sjedila ometana oblakom prašine i magle pa se čas svađala i raspravljala, čas mrzovoljno i očajnički snatrila.

To su oni koji nisu vjerovali u nevidljive svjetove, koji nisu častili Bogove žrtvama i molitvama i mislili su da su svjetovi nastali slučajno, sami od sebe te da smrću svijest i postojanje imaju svoj kraj i konac. Oni su pobožne nazivali “ludama”, a sada su to oni sami jer, iako su već umrli, oni vjeruju da još nisu, jer su još svjesni svog postojanja – vide, čuju, sjećaju se, boje se i žude.

“Kako se ovima može pomoći?” pitao je mladi svećenik.

“Imaju svoju ludost da uvide; oni također primaju pouke i govor iz viših regija. Pogledaj one svijetle zrake koje dolaze kroz tamne magle, to je pomoć ljubećih duhova.

Pokraj ove grupe bio je na okupu manji broj onih koji su se vješali na grane drva užetima, ili probadali mačevima i bodežima, ili umirali u mukama i grčevima kao posljedicama trovanja. Ali oni nikad nisu potpuno umrli, nego su uvijek opet oživljavali kako bi svoje jezovito pripremanje uvijek ponovo otpočeli i samoubojstvo iznova poduzimali.

“To su oni” reče vodič “koji su sami učinili kraj svom životu. Zlo kojemu su htjeli izbjegći oni ovdje proživljavaju, ali ovdje u mnogo gorem obliku”.

“Koja li užasna bijeda” mislio je mladi svećenik potresen. “Siromasi! Kada bi im se bar moglo pomoći.”

“Sretan je onaj koji osjeća samilost” reče vodič “i koji je spremjan žrtvovati svoju osobnost da pomogne onima koji trpe.”

“Kako se to može učiniti?”

“Iz žrtava se sastoji lanac kojim se smrtnici mogu izvući iz svojih muka, a ljubav je najbolje i najčišće duhove oduvijek tjerala na žrtve.”

“Kako?”

To se može dogoditi na dva načina. Ili se onaj koji osjeća samilost i ljubav odrekne veselja i blagoslova viših nebeskih sfera na koje ima pravo, i zaroni dolje u bijedu i muke jedne od tih špilja da bi ondje tješio i liječio, učio i savjetovao, ublažio i ispravljaо – ili pak da čvrsti i pun ljubavi duh pristane da se, makar mu to više ne treba za svoje vlastito savršenstvo, ipak ponovo kao rodi čovjek i to u određenoj obitelji, u određeno vrijeme, u određenom narodu, u prilikama u kojima će moći mnogo trpjeti, mnogo oprštati. Krivicu i nepravdu drugih on će uzeti na sebe i ispaštati njihove grijeha. Zlo će pobijediti dobrim i mrak rasvijetliti svjetлом. Bit će sposoban da za prijestupnike moli oproštenje.”

“Jedna visoka, sveta zadaća.”

“I za tebe će doći vrijeme.”

Magla i zamračenje, nesvijest, buđenje.

XIII. poglavlje

Trinaesta slika

(Slika: Smrt)

Trinaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Peta se slika na velikom, na Ozirisovom putu, zove smrt. To je kao i slika VII, jedan prijelaz. Promatrača vodi s jednog plana na drugi. Slika VII nam pokazuje božanstvo koje, nakon što se u prethodnim slikama samo objavilo, izvodi svoje svjetovne planove i svoje namjere i to stvaranjem i daljim rasplodjivanjem ljudskog roda, i kroz produhovljenje nebeskih tijela, zvijezda. One dakle sljedeće slike od VII do XIII pokazuju nam sudbinu čovjeka, njegov razvoj, njegove kušnje i na kraju (slika XIII) njegovu smrt tj. njegovo dijeljenje, prijelaz na jedan drugi plan. Jedan se dio vraća natrag materiji, drugi, vječni, nerazorivi ide u one smrtnicima sada nevidljive svjetove. Smrt, dakle, nije kraj, ona je samo prijelaz. Ona je isto tako kraj kao i početak. Ona je transformator. Onaj dio koji se sastoji iz grube tvari

pretvara se u prah. Vječni se dio preoblikuje u bestjelesni duh. Ali sada promatraj na kojem mjestu slika stoji u svom redu. Ona stoji pokraj obješenog, iskušenja. Iza kušnje slijedi u životu često smrt. Kušnja je mogla biti preteška pa je nastupila smrt. Ali ispit je mogao biti i sjajno položen pa je učenik premješten u višu školu. On u ovom životu ne vidi uvijek plodove svojih muka. Tek se u drugom sve objašnjava.

Slika XIII stoji nasuprot slici X, prema kolu života. Stoji u velikoj suprotnosti prema njoj, ali također i u stanovitoj vezi, život rađa smrt i smrt život.

Pogledaj jahača sa crnom zastavom, boje žalosti.

Sunce na horizontu za njega zalazi, kule se ruše, lišće pada sa stabla, cvijeće vene i ljudi padaju u grob. Ali u svim tim simbolima umiranja i žalosti leži nada. To upućuje na preokret koji sa sobom nosi kolo života. Sunce će opet izaći, stabla će se opet zazeleniti, cvijeće cvasti, a i ljudi će nakon puta u pravu domovinu duhova opet ovdje živjeti i ljubiti, djelovati, patiti.

Zahvali Božanstvu i idи u miru.”

Kada je navečer toga dana vodič s duhom mladog svećenika šuteći iz isplovio zgrade Hrama, okrenuo se ka gradu i jednoj kući u kojoj se jedan čovjek borio sa smrću.

“Danas se moraš upoznati s bićem smrti” reče vodič.

Prošli su kroz zidove, a da nisu osjetili otpori ušli u odaju umirućeg.

Umirući je hroptao.

Mladom svećeniku su rođaci koji su bili u sobi izgledali kao u veo obučeni, kao prozirne prikaze.

Vidio je također jednog duha pokraj umirućeg i prepoznao je po jakom duhovnom svjetlu kojim je ovaj zračio, da je to bio vodič. Iz tijela umirućeg diglo se jedno svjetleće, eteru slično tijelo, koje je u svim dijelovima nalikovalo fizičkom tijelu. Ono se već odijelilo od nogu i donjeg dijela tijela. Ali obje glave ležale su još jedna u drugoj.

Na čelu ovog sa smrću se borećeg, pokazale su se kapi znoja. Tada mu je pristupio vodič i pomogao duhovnom tijelu da se potpuno odijeli od fizičkog tijela.

Umirući je još učinio posljednji udisaj i njegovo oko se slomilo.

Rodbina je počela glasno naricati i plakati.

Duh pokojnika lebdio je pak u sobi na ruci svog vodiča. On je bio blažen, osjećao se oslobođen tijela koje mu je pričinjavalo, osobito pri umiranju, velike muke i boli. Njemu je bilo veličanstveno lebdjeti u prostoru, slobodan i lak, samo vlastitom voljom, on je zračio srećom. Dio tog blaženstva odrazio se i na licu mrtvog tijela, jer, iako više nije postojala veza, ipak je duh utjecao na tijelo s kojim je tako dugo bio povezan, dapače srašten.

“Dodi” rekao je vodič mladom svećeniku. “Ovo je bio dolazak smrti. Ali ti danas imaš još štošta vidjeti. Smrti se ne treba bojati. To je prirodna stvar. Jabuka pada sa stabla kada je zrela. Sljedeće godine nosi stablo nove jabuke, dok jednom i samo ne ode onamo odakle je došlo, u krilo zemlje. Sporedno se uvijek raspada, bitno ostaje i dalje se razvija, dok se i ono ne vrati natrag svom izvoru. Vidljivo se raspadne kad život, koji drži sve zajedno, pobjegne.

Oni su lebdjeli prema gradu mrtvih. Taj je ležao na rubu pustinje.

Mladi svećenik ga je jasno video jer je nisko letio. Mogao je također dobro vidjeti u grobove. Video je raspadanje leševa i mogao je promatrati kako se razilaze atomi iz kojih je leš bio sastavljen. Video je i različite oblike, prikaze slične oblaku, koje su ili mirovale u grobovima ili pak nad njima lebdjele.

“Ovi oblici, to su život” reče vodič “koji je napustio tijelo, ali je odbijen i od duhovnog tijela. Sada zbog dugogodišnje navike boravi u blizini leša dok se konačno i sam ne raspadne i njegovi pojedini životni atomi ne izgube u velikom životnom oceanu koji oplakuje zemlju i protječe kroz Svemir.

Gledaj kako pojedine forme trepere kao oblaci koje je rastrgao vjetar.”

“Ali kakve su to prikaze koje kao da iznutra svijetle?”

“To su duhovi i ljudi, oni nisu besvjesne grude bez osobnosti, kao one životne forme, nego su duhovi ljudi koji su umrli, a nisu se mogli uzdići u više kraljevstvo. Oni se drže zemaljskog, oni su vodili samo tjelesni život, brinuli se samo za svoje tijelo, život duha im je bio tuđ, svijet misli zatvoren pa oni tako i sada vise na svom tijelu. Oni s bolom i gađenjem prate raspadanje svoje negdašnje kuće.

Mnogi se od njih dugo neće moći otrgnuti od grobova. Drugi lutaju naokolo i traže tijelo koje bi mogli zaposjeti, a čija je volja oslabila ili mu je razum potamnio. Da, oni u svojoj pohlepi za tjelesnim ulaze čak i u tijela životinja.”

“To je strašno!”

“Ti moraš upoznati i ono strašno.”

“Da li su to oni duhovi koje ispituju zazivači duhova?”

“Da, – viši duhovi doduše također govore smrtnicima ali to samo na posebnim nalogom Nebeskih. Ali glasovi tih takozvanih zazivača duhova ne mogu uči u kraljevstvo svjetla i mira i ne mogu smetati ili pitati blažene duhove. Zazivači duhova stoje većinom samo u vezi s onim nesretnim, nemirnim, često lažnim ili zlobnim duhovima koji su sami zamračeni pa tako i druge samo mogu dovoditi u zabludu.

Uzdigli su se pa brzo letjeli prema Oceanu.

Mladi svećenik opazio je u nekim zemljama grobove u kojima se leševi nisu raspadali nego su bili svježi i puni krvi.

Pitajući obratio se vodiču: “Kako je to moguće?”

“To su tijela ljudi koji nisu imali nikakvog interesa za više, duhovne svjetove, kojima je kraljevstvo misli ostalo zaključano jer oni nikada na njegova vrata nisu kucali. Onih koji su više vodili tjelesni život i koji su većinom bili sebični, čutilni i okrutni. Njihova ljubav za vidljivi svijet, njihova privrženost svom tijelu bila je tako jaka da su oni i nakon prekida srebrne vrpce mogli uspostaviti odnos prema svom tijelu – zahvaljujući posebnom magičnom znanju koje su stekli za života. Oni se noću približe svojim spavajućim žrtvama i sišu njihovu krv i životne snage, koje onda na tajnovit način znaju uliti u svoja tijela. Ovdje jedino pomaže razaranje leša spaljivanjem ili odrubljivanjem glave. Onda ukradena krv isteče i leš se raspadne kao što je prirodno. Duh koji je bio vampir bit će protiv svoje volje oslobođen privrženosti svom lešu, a žrtve njegove razbludne stravičnosti spašene. Ipak za danas dosta.”

Magla i nesvijest.

Mladi svećenik se probudio iza oltara ispod ogrtača vrhovnog svećenika.

XIV. poglavje

Četrnaesta slika

7

(Slika: Ponovno utjelovljenje.)

Četrnaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Iz smrti klija život, iza umiranje slijedi ponovno rađanje, kao što nakon zalaska Sunca dolazi izlazak Sunca. Zato pokraj slike XIII smrti, stoji slika XIV novo rađanje. Slika XIII, zalazeće Sunce, umiranje – slika XIV ponovno utjelovljenje, početak novog života. Kolo života stalno se okreće.

Slično kao što postoji veza misli između slike XIII, smrti i X, kola života postoji također veza između slike XIV i IX, koje isto stoje jedna nasuprot drugoj. Slika XIII nam pokazuje konac jednog života i slika X vječnu mijenu o svršetku i početku, o smrti i životu, rođenju i grobu.

Isto tako kao što nam slika IX pokazuje putovanje čovjeka kroz jedan život ovdje u vidljivom svijetu, tako nam slika XIV pokazuje dugi red naših zemaljskih egzistencija s uvijek ponavljanim utjelovljenjima ljudskog roda nakon pauze mirovanja u nebeskoj domovini. Povratak u zemaljski život, u tvarno tijelo jest prelijevanje vode, duha iz jedne posude u drugu.

Pogledaj sliku.

Mlada djevojka koja predstavlja snagu Nebeskih, izljeva sadržaj jedne posude u drugu, a da ni jedna kap ne padne u more. Time se hoće reći da se kroz umiranje, vječnost i ponovno rađanje ništa ne gubi od individualnosti.

Do njenih nogu žubori beskrajnost mora. More je Božanstvo. Ova slika dakle ne predstavlja sjedinjenje čovjekovog duha s Bogom. To dolazi kasnije. Značenje ove slike je samo: sadržaj dobiva novi oblik. I promatraj oblik. Tekućina se ulijeva iz jedne srebrne u jednu zlatnu posudu, u jednu od plemenitijeg materijala. U tome za nas leži nagovještaj razvoja, evolucije ljudskog roda u obliku spirale.

Jer to je dvostruka spirala koja vodi čovječanstvo ka savršenstvu.

S jedne strane vidimo kako pojedini ljudski duh ide od jednog do drugog utjelovljenja, u svakom novom životu nauči novu zadaću i uvijek se oblači u sve finije, sve plemenitije haljine koje stalno postaju savršenije oruđe, da bi se duhovni život čovjeka sa svakim novim utjelovljenjem uvijek sve bogatije izrazio.

Ali s druge strane vidimo i struju koja pomoću duhova stvara nove oblike čovječjeg tijela, postiže stalno sve veće savršenstvo i veću sposobnost izražavanja. Ljudski duh je jedan dio struje duhova. Ljudska tijela su dio životne struje. Obje struje izlaze iz Boga, mnogostruko se zapliću i obavijaju, oplođuju i bivaju oplođene, a da se ne izmiješaju ili međusobno izbrišu. I vraćaju se natrag u krilo Božanstva. To je pouka koju možemo steći promatrujući srebrne i zlatne posude.

Slika XIV je V slika Izidinog puta. Ona ima kao i sve slike unutarnju vezu s trećom ispred nje, prethodnom slikom na Izidinom putu, "magičnim moćima" koje vode hodočasnika nakon što su se u njemu probudile. Ako ga one u životu osposobe da polaže ispite, onda su one mjerodavne u još mnogo većem stupnju kod prelijevanja vode iz jedne posude u drugu, kod oblikovanja karaktera i u odnosima novog zemaljskog života.

A sada idi u miru i veseli se velikoj utjesi koju ti daje slika XIV. Gledaj u daljine koje se pred tobom otvaraju sa zahvalnošću Božanstvu."

Iste večeri oba duha su lebjdela pod vedrim zvjezdanim nebom. "Danas se ide u domovinu, u blaženu zemlju duhova" počeo je vodič. "Trebaš steći dojmove i vidjeti kako Snage Upravljanja ravnaju ponovnim utjelovljenjem duhova i odmjeravaju zaslužene sudbine, važu, zagovaraju i oblikuju."

Put ih nije vodio kroz tamne magle i buktjeli žar, niti kroz prostore bola i prokletstva, oni su se približavali blaženim sferama. Mladom svećeniku se dopala pokretnost svega onog što je vidio.

“Mi smo u svijetu misli. Ovdje sve mijenja oblik brže nego u vidljivom svijetu.”

Letjeli su pokraj raznolikih oblika koji su izgleda žurili u istom smjeru kao i oni.

“To su duhovi koji su se odvojili od zemaljskog, koji su ostavili odloženi omot, zaboravili ga i sada streme prema višim kraljevstvima.”

Prolazili su područjima koja su bila nastanjena mnogobrojnim duhovima. “Ovdje se također jednaki druže s jednakima” tumačio je vodič. “Sve je gore kao i dolje, smrt ne mijenja ništa u životu duha.”

Na cvjetnoj livadi plesala su djeca pod vodstvom bića koja su zračila ljubavlju i izvodila svakojake dječje igre.

Dječaci su gradili na jednom potoku iz kamenja i zemlje nasipe i jezera, kanale i tvrđave.

Jedna mala djevojčica lJuljala je bebu koju je držala u naručju i uspavljivala je.

“Što su dolje radili, to ovdje nastavlju” mislio je vodič. “Ništa se nije promijenilo, sve ostaje po starom. Oni su samo zamijenili teže odijelo za laganje, iz finije tvari, to je sve. Zato je tako važno što mi ovdje radimo i mislimo.”

Letjeli su dalje. Ka velikim hramovima vodili su široku putovi. Svečane povorke strujale su veselo raspoložene na službu Božju.

U dvoranama ukrašenim stupovima učili su majstori mudrosti. Do njihovih nogu sjedili su, puni poštovanja, učenici željni znanja.

U tihim kolibama i većim kućama stanovali su ljubavnici i čitave obitelji. Neke obitelji su sve zajedno došle ovamo gore, druge se bile rastavljene uslijed smrti. Takvi su onda čekali jedan na drugog i veselili se ponovnom susretu.

Ljubav i prijateljstvo uljepšavali su postojanje. Oni su se mogli posjećivati. Volja ih je nosila jedno drugome i izmjena misli uvijek je bila moguća i obogaćivala život.

Oni su također promatrali svoje ranije živote, izvodili zaključke iz iskustava koja su imali, i iz udaraca sudbine koje su preboljeli. Svi su bili očarani mudrošću kojom se vuku niti nebeskog vodstva kroz tkivo sudbina njihovih zemaljskih života.

Spoznali su kako je sve u mnogim njihovim životima bila sjetva i žetva, kako je svaki doživljaj posljedica i svako djelovanje uzrok, kako je, prema tome, sve samo jedna karika u beskrajno dugom lancu.

Zreliji duhovi su mogli pod kontrolom viših sila sami oblikovati predstojeći život, kako im se činilo da je povoljnije da poprave nepravdu iz prošlog života, da ljubljenim duhovima pomognu i sami steknu potrebna svojstva. Oni su također mogli izabrati majku koja bi im pomogla da se ponovo utjelove.

Naprotiv, nezreli, nerazvijeni duhovi bili su u svim ovim pitanjima vođeni svojim vodičima.

Potom su mladi svećenik i njegov vodič došli u kraj u kojem je vladao neizrecivi mir i velika tišina. Pod velikim čudesnim drvećem bujala je mahovina na kojoj su se odmarale razne spodobe. Mnoge su držale ruku pod glavom, pojedine su držale koljeno uzdignuto. Izgledalo je da spavaju. Jednolično žuboreći, tekao je mali potok kroz hladnu zemlju.

Na upitni pogleda mladog svećenika, vodič rastumačio je: "To su duhovi s kojima ćemo se uskoro rastati, jer mi i ovdje govorimo o pokojnima i umrlima. Oni će doskora stupiti na veliki put u vidljivo. Oni su uživali veselja neba, oni su požnjeli što su posijali, oni su skupili snagu i mudrost pošto su ranije živote promotrili pa ih sada vuče natrag u zemaljski život, u materijalno postojanje."

"Što ih vuče natrag?"

"Većina njih biva privučena ljubavlju jednog para ljudi. Mnogi žele natrag kako bi bili blizu duhova koji također borave u tijelima, a s kojima su oni osobito povezani. Neke vuče ići dole kako bi ispaštali, popravili ono što su u ranjem životu skrivili. Neki rijetki visoki, veličanstveni duhovi spuštaju se dolje da bi pomogli, utjecali, učili – i bili neshvaćeni i proganjani. Ipak pogledaj ovog duha...on se upravo sprema otići.

Jako uzrujan i pun čežnje, ali kao mjesecar, dignuo se jedan duh s debele mahovine na kojoj je počivao i krenuo dolje ka zemlji.

Jedan vodič pridružio mu se i ostao kraj njega.

Mladi se svećenik okrenuo svom vodiču: "Kamo su se uputili?"

"K jednom paru roditelja koji se upravo ljubi. Duh koji se želi utjeloviti ostat će kod majke priljepljen, dok se ne razvije novo malo tijelo u koje će useliti ili bolje reći, obući, u koje se mora ugurati. Roditi se mnogo je teže nego umrijeti. Utisnuti se u materijalno tijelo mnogo je mučnije, neudobnije nego li se s njim rastati. Zato mala djeca i plaču tako često, naizgled bez razloga. Vječni duh osjeća nedotjerano malo tijelo koje mu se još nije prilagodilo kao dosadne lance i nepodnošljivu muku. Ali plač je jedini izraz koji je malom tijelu, nepotpunom instrumentu, moguć.

Oba duha prodrla su kroz zid i bili u jednoj spavaćoj sobi.

Jedan roditeljski par je mirovao.

Iznad majke, tjesno pokraj nje lebdio je kao spavajući, duh koji je čeznuo da se utjelovi.

"Svete misterije" mislio je mladi svećenik...

Vodič je odveo duh mladog svećenika natrag k njegovom tijelu u Svetište.

XV. poglavlje

Petnaesta slika

5

(Slika: Laž. Nepravda.)

Petnaestog je dana govorio vrhovni svećenik:

“Slika koju danas promatramo zove se nepravda, laž. Predstavlja jednu poluljudsku, poluživotinjsku nakazu koja sjedi na prijestolju, na jednoj crnoj kocki. Ima robove između kojih visi jedan okrenuti pentagram sa šiljkom prema dolje. Ima krila šišmiša i na nogama goleme ptičje pandže umjesto prstiju. Pred njom kleče dvije prikaze lancima vezane za kocku, njeni učenici.

Ova slika XV visi upravo nasuprot slici VIII, koja predstavlja istinu i pravednost. Velika suprotnost.

Slika XV je peta slika Horusovog puta. Ona nam kaže da se onaj tko želi stići do najviših visina, mora prepustiti da bude vučen kroz najdublje dubine. Nakon izbora (slika VI), čovjek postaje osamljeni neshvaćeni hodočasnik (slika IX),

dolazi u najočajnije položaje (slika XII), te se ima boriti s lažju i nepravdom, s duhovnim nasiljem koje izvrće istinu, krivo uči i na sebe veže duše (slika XV).

Vidiš da je Horusov put, put duha, težak i jezovit put, ali on završava u najčišćem svjetlu. Laž i nepravda su potrebni da bi u smrtniku razvili ljubav za istinom i pravednošću. Tko je u jednom životu trpio od laži i nepravde, u budućem će imati jaki smisao za istinu i pravednost.

Tako zlo služi velikom božanskom Planu za dobro.

Idi u miru i hvali nebesima.”

Kada je mladi svećenik te večeri napustio svoje tijelo i sa svojim vodičem lebdio pod noćnim nebom, ovaj mu je rekao:

“Danas ćeš upoznati strujanja u kraljevstvu duhova i sresti čuvara.”

Mladom svećeniku se činilo kao da ove večeri žure u sasvim drugom pravcu. Zapravo to nije bilo ni u kakvom smjeru. Bilo je nešto sasvim različito.

Oblaci su se dizali u tami noći i stvarali duboku usku dolinu iz koje je puhalo Nešto što mu je ulijevalo strah i užas.

“Svatko tko prodre ovdje” reče vodič “mora sresti Čuvara.”

“Čuvara, a tko je to?”

“To je proizvod tvojih promašaja i pogrešaka iz prethodnog života. On, to si ti sam. Ali gledaj, on dolazi.”

Mladić je gledao u dolinu oblaka. Iz magle je pristupila jedna pojava, čudovište, nakazno i odbojno, napola čovjek, napola životinja iz bajke. Ona se približavala prijeteći, s izbočenim groznim očima čvrsto uprtim u mladog svećenika.

“Ne boj se” umirio ga je vodič. “Samo ga mirno gledaj, ja ostajem kraj tebe.”

Neka bezimena jeza, neki nikad prije doživljeni užas, uhvatio je mladića. Čudovište se prijeteći zaustavilo pred njim. Bilo je sasvim blizu.

Vodič je govorio: “Ti ćeš njega, Čuvara, od sada uvijek vidjeti pred sobom jer si ti sada vidovit. Ti si ga rodio, ali on će biti tvoj odgojitelj. Svaki put kad ćeš pomisliti ili činiti nešto loše ili nečisto, on će prijeteći narasti, približavati ti se ulijevajući ti strah i grozu. Ali svaka čista misao, svako plemenito nesebično djelo, na njega će utjecati i mijenjati ga i on će postupno gubiti svoju rugobu i postajati svijetla pojava nadzemaljske ljepote i konačno se s tobom, svojim roditeljem, sjediniti u jedno biće. On je već ranije bio s tobom, uvijek tebi blizu, ali ti ga nisi vidoio, no od sada ćeš ga uvijek imati pred očima, a također i u tijelu.”

Mladi svećenik se preplašio.

Oni su lebdjeli naviše. Dolina oblaka se izgubila u dubini.

Čuvar je ostao kraj mladića, ali kao na nekom drugom planu, samo njemu i vodiču vidljiv.

Lebdjeli su još više.

Sretali su pojave osobitog sjaja koje su svjetlo, kojim su zračile, bacale nadaleko oko sebe.

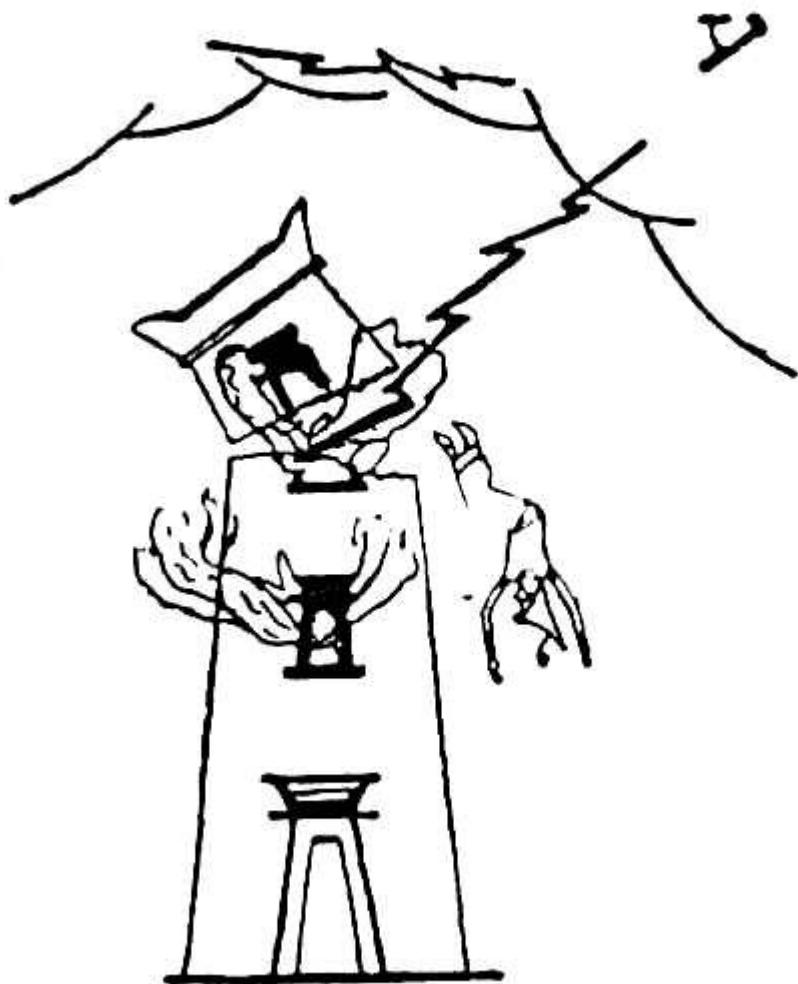
“To su arhandđeli” reče vodič pun poštovanja. “Oni koji odlučuju i upravljaju sudbinama naroda. Imaju na tisuće slugu; oni su ti koji utječu na vladare kad donose odluke i koji čine da se mase naroda uzburkaju kao more ili pak smiruju.

Magla i nesvijest.

Mladi se svećenik probudio u Hramu pod ogrtačem Vrhovnog svećenika.

XVI. poglavlje

Šesnaesta slika

(Slika: Kuća božja. Ruševine. Razaranje.)

Šesnaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Slika pred kojom danas stojiš zove se razaranje. Vidiš toranj koji se ruši pogoden munjom i izgara u vatri. S gornjeg kata baca se kroz prozor njegov okrunjeni graditelj s raširenim rukama prema zemlji. Kruna mu pada s glave. Ova slika proizlazi, kao i ostale, iz prethodnih. Iz laži i nepravde može nastati samo razaranje. S lažju se i nepravdom ne može ništa sagraditi, već samo razoriti.

Razaranje (slika XVI) je također odraz treće slike pred njom (slika XIII) od smrti. Smrt, rastanak od tijela i duše u prvom je redu razaranje tijela, ali također i mnogih zemaljskih veza i odnosa.

Visi nasuprot slici VII, što predstavlja ostvarenje Planova Božanstva. Ostvarivanje i razaranje: dvije velike suprotnosti.

Razaranje tornja nebeskom munjom kaže nam da će božja kazna pogoditi i razoriti gradnju koju su ljudske ruke stvorile za svoju vlastitu slavu. To je opći zakon koji vrijedi za sva vremena. Što ljudi sagrade da bi sebe veličali, makar to bilo i u ime religije ili državničke mudrosti, neće biti trajno.

Vječni će to razoriti, i onaj svjetovni ili duhovni graditelj koji nosi krunu, posjednik tornja, bit će s visine razorene kugle srušen na zemlju i kruna će mu pasti s glave.

Kruna je ljudski nadomjestak za veličinu i sposobnost u upravljanju, koja nedostaje. Umjesto blistavog duha kojeg nema, postavlja se sjajna kovina.

Radi moj sine, ne za svoju slavu, nego za korist svog bližnjeg u duhu razvoja svjetova i stvorit ćeš nešto trajno i žnjeti što si posijao.

Idi u miru!"

Kada je mladi svećenik te večeri sa svojim vodičem odlebdio pod mračnim nebom, ovaj reče:

"Danas moraš upoznati snage svete vatre.

Vatra našeg vidljivog svijeta je, kao i sve ovdje, kopija nečeg sličnog u onom duhovnom svijetu, u kojem se nalaze praslike svih stvari i bića koja ovdje gledamo. I praslika i kopija imaju uvijek isto biće i ista svojstva. Zato možemo iz svojstava zemaljske vatre zaključivati o vrsti duhovne vatre. Ona također mora svijetliti i grijati ili razarati i spaljivati.

Na slici XVI danas ujutro video si kako nebeska vatra razara čovječje djelo, noćas moraš upoznati dobrotvornu snagu duhovne vatre."

Dizali su se sve više. Mladom svećeniku se činilo da se ne udaljuju samo prostorno od Zemlje – imao je dojam da biva nošen na jedan sasvim drugi Plan. Prostor i vrijeme su se odvojili od njega i bilo mu je kao da ide ususret Vječno stvarnom.

Boje i forme su lebdjele, protjecale, izmicale i prolazile pokraj njega da bi u daljini nestale. Isprva tiho, a onda sve jače, zvučalo je i zvonilo sve oko njega. Kao snažni valovi rasle su skladbe, pjenile se i šumile, da bi onda prešle u druge tonove i pulsirale drugim ritmom. I svaki je ton bio forma i boja. I svaki duh zvuk i smisao....neizrecivo, a ipak razumljivo....

"Približavamo se kraju praslika, velikoj tajni" rekao je vodič sa strahopoštovanjem.

Pred njima se uzdizao uvis jedan brijeg, kao da hoće u nebo.

Lebjeli su gore.

Jedna visoravan.

Hram okružen dvorištem.

U dvorištu veliki, jako veliki oltar iz kamenih blokova. Jedan put vodio je gore do njega. Na njemu su bila složena drva.

U samom svetištu jedan zlatni oltar, u kandilu se žarilo, dimilo i mirisalo. Teški oblaci su se dizali uvis i ispunjavali visoki prostor. U pozadini je gorjela i sijala jedna svjetiljka.

Vodič je ozbiljno pokazao na veliki oltar i mladi svećenik je shvatio značenje i rekao:

“Očito će se na oltaru zaklati i spaliti jedna žrtvena životinja?”

Vodič je potvrdio. “Žrtvena će životinja pretrpjeti smrt umjesto prijestupnika. Zakon zastupanja. Što ti nalaziš u činjenici da žrtva biva spaljena?”

“Ja vidim...tjelesno prolazi...”odgovorio je oklijevajući mladi svećenik.

“Doista, i ta je istina u tome sadržana, ali to nije glavna pouka velikog oltara.”

Mladi svećenik je šutio, nije znao što reći.

Tada je vodič dobrohotno rekao: “Glavna istina kojoj nas oltar uči jest ta o žrtvi i to dobrovoljnoj. Već ti je bilo rečeno da budeš spreman žrtvovati svoju osobnost. To je ta velika tajna koju nam ovaj oltar propovijeda. Poticaj, snagu za to, naći ćeš u ljubavi.”

“Kad će se to dogoditi?”

“Vježbaj u svakidašnjem životu, žrtvuj svoju volju, svoju udobnost, svoju prednost. Postupaj nesebično pa će i tebi kucnuti trenutak žrtve i velike odluke. Čak ni najveći neće biti pošteđeni. Onda će ono nestvarno u tebi biti uništeno. To je jedan od učinaka vatre.”

Bili su u Svetištu.

Vodič je rekao: “Pogledaj kandilo na malom oltaru. Da li se ono samo zapalilo?”

“Ne, ne vjerujem – sigurno su ga zapalili.”

“Pravilno – i ti moraš moliti da se vatra u tebi zapali.”

“Kakva vatra?”

“Vatra ljubavi prema čovjeku, prema Božanstvu, prema svemiru.”

“Ali – tko je zapalio?”

“Nijednog smrtnika ruka.”

“Pa tko onda?”

“Moli usrdno Nebesa! Ona tinja i žari u svakom čovjekovom srcu, sveta iskra – duboko ispod pepela i šute. Moli sveti vjetar koji iskru razvija u vatru.”

“A onda?”

“Onda će se i iz tvoje nutrine podići nebesima ugodan tamjan, hvala i obožavanje. Ova će te vatra osposobiti da se zauzimaš za druge, da moliš za bolesne i za prijestupnike, ozdravljajuće zrake strujat će iz tvojih ruku.”

Vodič je pokazao na svjetiljku: “Svjetlo, treće i najveće djelovanje vatre.”

“Vidiš li ti što?”

“Vidim! Vidim!”

“Što vidiš?”

“Vidim jedan sveti put, od oltara do oltara i do svjetiljke. Koračam od spoznaje do spoznaje. Učim razlikovati prolazno od vječnog. Ljubav se žrtvuje, sveti dah puše u žar i iz srca smrtnika diže se tamjan gore k Božanstvu – i konac je svjetlo, zračeće svjetlo, pretvaranje u svjetlo.”

“Dobro si video, to je put. Dakle, dodi.”

Hram i briješ su nestali.

Vodič i mladi svećenik letjeli su tjerani svojom voljom ususret dalekoj Zemlji.

U beskrajnom prostoru, rastavljeni nekim sjajnim beskonačnim međuprostorima, vidjeli su kako prolaze Sunčevi sustavi.

Planeti su kao vatrene kugle okruživali majku Sunce koja ih je rodila. Bili su bezbrojni svjetovi koji su se gubili u tami daljine.

“Svi su oni postali po riječi neizrecivog Imena” rekao je vodič s poštovanjem.

Brzo su se približavali Zemlji.

Mladi svećenik osjećao je da smije postaviti jedno pitanje:

“Mogu li i nepozvani ući u kraljevstvo svjetla i duha?”

“Da, na umjetan način, i to samo u niže i srednje razine.”

“Što to znači na umjetan način?”

“Postoje sokovi biljaka koji kad se uživaju, izazivaju prolazno odvajanje dijelova od kojih se čovjek sastoji, slično kao kod sna, kod smrti ili kod posvećenja. Ali, to je opasna igra.”

“Kako to?”

“Dojmovi su prejaki za nepripremljenog pa on zato pada u tešku bolest ili ludilo. Na umjetan način izazvano odvajanje duha od tijela razara snage živčanog sustava.”

Zastor magle i osjećaj pada u dubinu bez dna.

Mladi svećenik probudio se u Svetištu iza oltara.

XVII. poglavlje

Sedamnaesta slika

(Slika: Nada. Sjedinjenje.)

Sedamnaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Slika XVII zove se sjedinjenje i predstavlja povratak čovjekove duše svjetskoj duši, Božanstvu, i njeno konačno napuštanje našeg Planeta. Ovdje opet vidiš djevicu koju si već promatrao na slici XI i slici XIV. Ona nosi isti šešir sa znakom nebeskog sklada, znakom beskonačnosti (∞) koji znači božansku ravnotežu. Ali ona čini nešto drugo negoli na slici XIV. Umjesto da sadržaj srebrne posude lijeva u zlatu, on sadržaj obiju posuda izlijeva u more, čiji se valovi dižu do njenih nogu. Ako se sadržaj jedne posude više ne izlijeva u drugu posudu, znači da su ponovna utjelovljena dostigla kraj. Škola više nije potrebna. Učenik je naučio što je u tom razredu, na našem Planetu, imao naučiti. On je postigao zrelost. On će sada biti premješten u jedan drugi razred. On se, odan i predan, sjedinjuje s Božanstvom – oslobođen svega zemaljskog – da bi onda bio upućen na više djelatnosti na jednom

višem Planu, možda na nekoj drugoj zvijezdi. Možda da kraće ili dulje vrijeme počiva u krilu Božanstva.

U simbolima na ovoj slici nalazimo jasno ukazivanje na prolaz učenika iz jednog razreda u drugi. Desno od djevice na grani jedna ptica diže krila da bi odletjela. To predstavlja dušu koja napušta Zemlju da se više ne vrati.

Onda, lijevo na slici vidiš sedam zvijezda od kojih je jedna posebno velika. Ona se ističe u neku ruku, na nju se upozorava kao na buduću životnu sferu duha i naglašava da je između svih zvijezda ova određena kao buduće mjesto boravka tog, sa Zemlje oslobođenog, duha.

“Danas si smio gledati u velike daljine, moj sine. Idi u miru i hvali Božanstvu.”

Kiša je lijevala – nešto što se vrlo rijetko događa u Egiptu. Pljuštala je po krovovima Hrama, svijala krošnje palmi i stvarala mlake i potoke na kamenim pločama u dvorištu.

Mladi svećenik napustio je svoje tijelo. Njegov je vodič kao obično bio kraj njega.

“Mi danas imamo daleki put” rekao je vodič.

Kiša je padala, ali ona nije dotakla duhove. Kapi su padale kroz njih kao tuča kroz maglu.

“Mi smo na jednom drugom Planu” tumačio je vodič.

Letjeli su uvis, strmo gore. Vidjeli su Zemlju kao daleku zvijezdu koja se postepeno gubila iz vida. Letjeli su pokraj bezbrojnih Sunaca koja su okružena planetima veličanstveno putovala po svojim nevidljivim putanjama. Nebeska tijela svijetlila su u raznim bojama premoćnom snagom, zanosnom ljepotom.

“Ona sva nastaju po volji i mudrosti Božanstva koje se pretvara u snagu. Iz snaga nastaje kretanje i iz toga toplina, vatra.

Prvo kruže oko Sunca na duhovnom Planu. To ljudi ne vide. Onda se zgusnu u tvar pa zvjezdoznaci i mudraci otkrivaju nove zvijezde – koje su se kroz milione godina sve više zgušnjavale u materiju da bi nakon toga opet napravili veliku krivulju idući kroz produhovljenja prema gore. Isti je put kao onaj našega duha, samo u velikim razmjerima”.

Mladi bi svećenik rado posjetio jednu ili drugu od tih veličanstvenih zvijezda ili pak vodiča ispitivao o njihovim stanovnicima, ali mu to nije bilo dano, nije mogao pitati jer nije mogao za to naći riječi.

“Još je rano” reče mu vodič koji je čitao pitanja u njegovoj nutrini. “Sve u svoje vrijeme.”

Mladi svećenik je razumio da on još nema potrebnu zrelost za takav posjet, da još nije sposoban primiti te dojmove u sebe.

Brzina kojom su letjeli uvis povećavala se uslijed snažne volje vodiča. Mladom se svećeniku činilo da samo tako lete uvis. Sunca i Planeti, koji su ih okruživali,

rasli su i svijetlili pred njima – smanjivali se, blijeđeli i nestajali.

Konačno se vodič zaustavio: "Ogledaj se."

Mladom svećeniku činilo se da mu se iznutra otvorilo novo oko.

Vidio je nešto novo.

Kao što je prije gledao individualni život u malom, u vodenim životinjicama koje se međusobno bore i proždiru, ljube i rasplodjuju, tako je sada gledao osobni život u velikom. Sunčani sustavi izgledali su mu kao da su obitelji. Pojedine zvijezde sličile su mu na neugodna velika živuća božja stvorenja, koja svjesno uslijed snage svoje volje prolaze svoje putove.

Činilo mu se također da među njima postoji sporazum da izbjegavaju sukobe.

Vidio je plimu i oseku na nebeskim tijelima i opazio da je to kucanje njihova bila.

Vidio je bregove koji rigaju vatru, koji su nadaleko uzdrmali svoju okolinu i prekrili je lavom i šljakom. Shvatio je da su ove erupcije proces izlučivanja tih divovskih tijela.

Vidio je utjecaje Planeta, njihova zračenja. Oni su zvonili, ali to nisu bili zemaljski zvukovi, oni su zračili boje, ali to su bile duhovne boje. Svojevrsnost svakog nebeskog tijela očitovala se u ovim obojenim valovima zvuka. Isijavanja pojedinih Planeta skladno su zajedno zvonila, stvarala lijepe ugodne akorde, druga pak nisu zadovoljavala, boljela su jer su bila neskladna.

Vodič je govorio:

"SADBINA ljudi ovisna je o planetarnom skladu i neskladu. Zato se može reći da je zemaljsko postojanje jednog smrtnika zapisano u zvijezdama. One su te koje stvaraju veselje i bol, sreću i patnju u životu čovjeka. Svaki sat se rodi pod određenim akordom, pod utjecajem zajedničkog nebeskog zvuka, jedno ljudsko dijete. Taj čovjek biva u neku ruku prilagođen na ove zvukove. Zvijezde se onda valjaju dalje po svojim vječnim putanjama pa tako čovjek dolazi pod različite nove utjecaje. Ako ovi zvuče u skladu s njegovim osnovnim akordom, onda se on osjeća dobro i što god čini, uspijeva mu. Kod neskladnih utjecaja, koji s njegovim osnovnim akordom stoji u glasnom sukobu, on se osjeća utučenim i uznemirenim i doživljava neuspjeh i bol. U to vrijeme njemu ništa ne polazi za rukom i mnogi se prepustaju očajanju ako ne vjeruju u dobrotu Božju i ne poznaju njegov čudesni Plan. Zato imaju pravo zvjezdoznaci i mudraci kad kažu da je nebeski svod knjiga iz koje Božanstvo dozvoljava da se čitaju subbine ljudi."

"Ipak, za danas dosta."

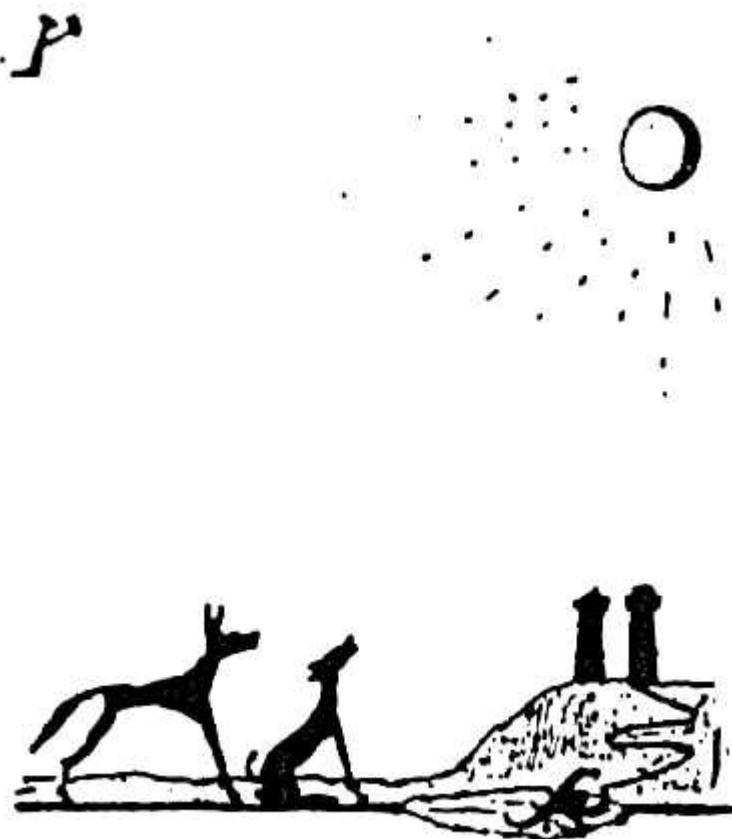
Vodič je uhvatio mladog svećenika. Oni su padali u beskrajnu dubinu.

Mladi svećenik je izgubio svijest.

Jedan trzaj i on se probudio u svom tijelu iza oltara u Hramu.

XVIII. poglavlje

Osamnaesta slika

(Slika: Kaos. Strast.)

Osamnaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Slika pred kojom danas stojiš zove se kaos, strast. Nosi broj XVIII.

U svjetlu mladog Mjeseca vidiš jedno brdo na kojem su dva tornja. Put u zavojima vodi gore ka njima. Prolazi kraj močvare iz koje puže jedan rak. Pas i vuk laju na Mjesec.

Treba obratiti pozornost na odnos u kojem ova slika стоји prema drugima. Ona je odraz slike XV, laži. I to vidimo također u životu naroda. Iz laži i nepravde može nastati samo kaos i anarhija. Jao onima koji lažnim obećanjima raspiruju strasti gomile. Oni bacaju njih na tisuće u propast da bi na kraju i sami otišli za njima.

Slika XVIII stoji nasuprot slici V, nasuprot razumu i autoritetu. I u ovom poretku slika nalazimo – od autora knjige Thoth svugdje naglašenu suprotnost između slika koje stoje jedna drugoj nasuprot. Ovdje strast, tamo razum. Ovdje

kaos, tamo autoritet. Ukoliko su narodi i individue viši, toliko se manje daju zavesti svojim osjećajima i strastima, toliko više djeluju u skladu sa svojim razumom.

Radi strasti narod propada u kaos i bijes. Na slici V govori vrhovni svećenik riječi mudrosti svojim, znanja željnim, učenicima. Na slici XVIII laju nerazumne životinje na Mjesec, na mrtvo tijelo koje nema vlastitog svjetla – tjerane od jednog nerođenog osjećaja. A da se time ne pomaže razvoju, nego se on zadržava i unatrag vrti, nagoviješteno je rakom koji hoda unatrag, a koji dolazi iz jezera.

Slika XVIII je šesta slika Horusovog puta, puta duha, koji postavlja čovjeka pred izbor (slika VI) i ako ispravno izabere, učini ga hodočasnikom (slika IX) da položi ispit (slika XII), sa laži i nepravdom se bori (slika XV), vodi ga kroz kaos strasti (slika XVIII) prije nego li stigne Bogu na počinak (slika XXI).

Ne vjeruj svojim čutilima, moj sine, vladaj njima i ne dozvoli da ona tobom vladaju. Osjećaji su dobri sluge, ali ludi gospodari.

Idi u miru.”

Ove večeri kad se duh mladića odijelio od tijela, govorio mu je vodič:

“Danas ćeš dobiti uvid u kraljevstvo sanja. Gledaj sad na svoje vlastito spavajuće tijelo. Majstor koji misli, vodi i hoće, tvoj duh, napustio je tijelo. Kao što vidiš, mozak iz starog običaja donosi misli i predodžbe, ali zato što nedostaje vodeći razum, slike su nelogične i tok misli bez veza. Tvoj mozak radi dalje s predstavama i pojmovima s kojima se bavio tog dana ili prije, a rezultat je, budući da se ne drži logičnih zakona, kaos i nejasni osjećaji.

Tako čovjek vodi dvostruki život za vrijeme sna. Njegov duh doživljava stvarnost, ali njegov mozak iznosi kojekakve besmislice. Zato također imaju pravo oni koji tvrde da su sanje besmislice i da ništa ne znače, kao i oni koji kažu da su one božanska otkrivenja.

Znaš da postoji zastor na pragu između vidljivih i nevidljivih kraljevstava. Svaki put kad prekoračimo prag, bilo da zaspemo ili, u obrnutom smjeru, kad se probudimo, padne zastor besvjести preko našeg pamćenja i mi zaboravimo sve što je bilo. Kad zaspemo, zaboravljamo sve brige i boli svakidašnjeg života, a kada se probudimo obično zaboravimo što smo sanjali. Tako ono što je naš duh doživio u nevidljivom svijetu, kao i većinu ludosti od onih koje je naš mozak proizveo, nestane iz sjećanja.

Samo posebnim vježbama i strogim odgojem misli možemo postići da se ne obaziremo na budalaste sanje našeg mozga, ali da se sjećamo onoga što je naš duh doživio u stvarnom, duhovnom svijetu na istinitom Planu postojanja. Prije nego li smo školovali naše pamćenje kroz tu vježbu, možemo se ipak pokatkad sjetiti nekog noćnog doživljaja u stvarnom nevidljivom svijetu, ali to se događa samo onda kad je određeni doživljaj tako upečatljiv da se na poseban način utisnuo u

naše pamćenje pa ga brišući zastor nesvijesti pri prekoračenju praga ne može izbrisati.

A sada dodi za mnom, predstoji nam još jedno posebno dugo putovanje.”

Brzinom misli koja premašuje onu munje i svjetla, letjela su oba duha kroz beskrajni prostor. Jedan Sunčev sustav za drugim nestajao je te su ih u tami jedva zamjećivali iza sebe.

Ovamo! Pred njima strši golemi zid u beskraj. U tom su zidu bezbrojno male ćelije, kao golemo saće meda.

“Svaki čovjek, svaki duh” govorio je vodič “ima ovdje svoju ćeliju u kojoj je primljeno i pohranjeno sve ono što je on osjećao, rekao i učinio.

Svaki čovjek ima, kao što ti je poznato, svoj vlastiti akord i prema tom akordu je udešena njegova ćelija. Njegov akord je istodobno ključ za nju. Sve što čovjek radi ili kaže ili trpi, zvoni ovdje u zvuku njegovog akorda. I na taj akord reagira samo ta njegova ćelija i bilježi sve sa savjesnom točnošću. To su knjige života. Ovdje ćeš moći, kad za to stekneš zrelost, pregledavati kako bi doznao što si prije bio ili saznati prošlost nekog duha za kojeg se zanimaš. Ovdje u knjigama prošlosti moći ćeš listati i izvoditi zaključke o budućnosti svog duha prema vječnim zakonima.

A sada natrag u Svetište.”

Padanje kroz beskrajni prostor. Zamogljenje. Nesvijest.

Mladi svećenik se probudio u svom tijelu ispod ogrtača vrhovnog svećenika.

XIX. poglavlje

Devetnaesta slika

(Slika: Pun život.)

Devetnaestog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Slika pred kojom stojiš zove se Sunce Ozirisovo. Ona znači pun život. Ona je svršetak Ozirisovog puta, tj. konac povezanih misli koje počinju s prvom slikom i nastavljaju dalje u svakoj trećoj slici knjige Thoth.

Tri su takva puta. Put Ozirisa, koji, kako je već rečeno, počinje s prvom slikom, put Izide koji počinje s drugom slikom i put Horusov, put duha koji počinje s trećom slikom. Svi ti putovi idu na isti način od treće do treće slike.

Sada smo u položaju da možemo čitati Ozirisov put, a on glasi: Bog (slika I) – putem zakona (slika IV) – izvodi svoje planove (slika VII) – on vodi Kozmos i nas pomoću okretanja životnog kola (slika X) – kroz smrt (slika XIII) i razaranje (slika XVI) – punom životu (slika XIX).

Ali moram te upozoriti da na Ozirisovom putu ne stoje samo sadržaji pojedinih slika u međusobnoj vezi kad sve istodobno upućuje unatrag do prve slike, nego

stoje i svi brojevi svakog pojedinog puta u jednoj tajanstvenoj, matematičkoj skladnoj povezanosti. Sve slike Ozirisovog puta upućuju kroz svoje brojeve natrag na prvu sliku.

Sada je vrijeme da te uvedem u jedan dio tajni naše svete matematike.

Svaki broj ima osim svoje tekuće vrijednosti još jednu okultnu, koja nam otkriva njegove dublje povezanosti. Da bi ovu unutarnju vrijednost pronašli, služimo se tajnim smanjivanjem i zbrajanjem.

Tajno oduzimanje sastoji se u tome da se pojedine znamenke jednog broja zbroje. Rezultat predstavlja okultnu vrijednost broja. Na primjer, okultna vrijednost broja 12 je tri, jer $1+2=3$.

Zbrajanje se sastoji u tome da se sve brojevi koji stoje ispred jednog broja s njim zbroje. Zbroj predstavlja njihovu tajnu vrijednost. Na primjer, tajna vrijednost od broja 12 je tri, jer $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12=78$. Ali 78 redukcijom $7+8=15$, a 15 je $1+5=6$. I opet tajnim zbrajanjem $1+2+3+4+5+6=21$. Konačno 21 je $2+1=3$.

Vidimo dakle da sa oba puta tajne matematike dolazimo do jednakih rezultata.

Sad ćemo ovu metodu primijeniti na brojeve naših slika.

Slušaj me:

Četvrta slika ukazuje na prvu sliku i stoji u magičnoj vezi s njom. Jer $1+2+3+4=10$. Ali 10 je po magičnom oduzimanju $1+0=1$. Tako si ti od slike IV upućen natrag na sliku I. Zakon (slika IV) ima svoj izvor u Bogu (slika I).

Uzmimo sada sliku VII i ispitamo na isti način: $1+2+3+4+5+6+7$ je po magičnom zbrajanju 28. Ali 28 je $2+8=10$, a $1+0=1$. Vidimo dakle da se i treća slika Ozirisovog puta, trijumfalna kola, ima svesti na prvu sliku, na **jedan**. To znači:

Ostvarenje njegovih Planova evolucije (slika VII) je stvar Božja (slika I).

Sada uzmimo četvrtu sliku Ozirisovog puta, desetu po redu. Dakle $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10=55$. Ali 55 je $5+5=10$. A 10 je $1+0=1$. Tako i slika X, kolo života, upućuje natrag na prvu sliku, to znači da promjene u životu ljudi i naroda i često nastupajući preokret svih stvari opet vodi natrag k Bogu.

Uzmimo sada trinaestu sliku, petu na Ozirisovom putu, smrt. $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13=91$. Ali 91 je $9+1=10$. 10 je $1+0=1$. Tako smo opet došli natrag na jedan. Smrt se također ima svesti na Boga.

Uzmimo sada šesnaestu sliku naše galerije slika, šestu sliku Ozirisovog puta, razaranje. $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16$ iznosi zajedno zbrojeno 136. Ali 136 je $1+3+6=10$. 10 je $1+0=1$. Pa i razaranja ljudskih djela (slika XVI) ima se svesti natrag na Boga.

I sada zadnja, sedma slika Ozirisovog puta koja predstavlja evoluciju Kozmosa, devetnaesta u našoj galeriji slika, puni život.

$$1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19=190.$$

Stodevedeset je $1+9+0=10$. $1+0=1$. Dakle i život ima svoj izvor u Bogu. On je Život.

Promatrajmo sada sliku:

Vidiš na cvjetnoj ravnici obasjanoj Suncem konjanika koji dolazi ovamo na bijelom konju. To je onaj isti kojega smo vidjeli kao tvorca, kao zakonodavca i uzdržavatelja, kao pobjednika i ostvaritelja, kao gospodara nad životom i smrti, kao onoga koji šalje munje za razaranje što smo na prethodnoj slici vidjeli, i koji sada, sa zastavom ljubavi u ruci, pomaže punom životu do pobjede.

Slika XIX nasuprot je slici IV, Zakon. Tu postoji jedna fina suprotnost između slika koje vise jedna nasuprot drugoj. Na slici IV ima faraon žezlo u ruci. Na slici XIX vidiš velikog darovatelja života, Sunce, vladara života na našoj Zemlji. Njegove nebrojene zrake su isto tako nebrojena žezla koja donose život i zakone tamo gdje padnu i čine da se tamo razvijaju.

I sada idи u miru, trenutak tvog posvećenja je došao.”

Kada je mladić te večeri u Svetištu bio uspavan riječima velikog svećenika, opazio je da pokraj njega, osim njegovog vodiča, također lebdi i vrhovni svećenik u svom duhovnom tijelu.

“Pohodit ćemo božanski Plan” reče vodič. “Sunce Ozirisa će ti svijetliti.”

Vrtoglavica i nesvijest zapovjedili su duhu mladog svećenika i on se probudio na nekom trećem, drukčijem Planu.

Okruživalo ga je jarko svjetlo.

“Vrata neba su otvorena” reče vrhovni svećenik.

“I čovjek se poslušno ponovo rađa u letargičnom snu” dodao je vodič.

“Ovamo doista ništa nečistog ne može ući” mislio je mladi svećenik.

Veliki je mir vladao i čuo se trostruki zvuk, neprekidno, jako.

Bilo je drukčije nego u vidljivom svijetu, ali i potpuno drukčije nego u područjima duhovnih svjetova koje su do sada posjetili.

Mnogo je duhova oko njih lebdjelo. Većina, njih, boje opala, svijetlila je nadaleko. Nikakvih tamnih, nelijepih boja nije bilo, sve je svijetlilo, zračilo, zvonilo u ljepoti i slavi.

Među svjetlećim duhovima opazilo se kretanje. Svi su stremili ka jednom središtu.

Mladi svećenik i njegov vodič su ih slijedili. Svjetlo je bivalo sve jače, sve jasnije, sažižuće.

Mladi svećenik je zaostao.

“Ne mogu izdržati, svjetlo je prejako.”

“Kasnije ćeš moći podnijeti, kad budeš zreliji, razvijeniji” reče vodič.

“Čekaj nas ovdje” opomenuo je vrhovni svećenik “i gledaj za nama.”

Mladi svećenik se zaustavio. Vidio je vodiča i vrhovnog svećenika gdje pomiješani s bezbroj drugih duhova dalje lebde prema svjetlu u središtu.

Pokušao je gledati u to središte. Nakon nekog vremena činilo mu se kao da razabire u blještavom, zračečem svjetlu obrise jedne ljudske pojave. U tom je trenutku njime zavladao do sada nepoznati osjećaj sreće i radosti. Osjetio je da ga je prelila, prožimala ljubav i dobrota i nije mogao ništa drugo do kleknuti pun strahopštovanja i zahvalnosti. Kad se digao bili su vodič i vrhovni svećenik pored njega. Njihova su lica svijetlila kao preobražena. I na njima je počivao odsjaj nečeg lijepog, veličanstvenog, što su gledali.

Ni riječi nisu prozborili.

Pustili su da odzvanja u njihovim srcima ono što su vidjeli.

Vraćali su se na Zemlju.

Vidjeli su kako sveta struja teče kroz zemlju koja spava. Sveti veliki grad ležao je pod njima.

Vrtoglavica i nesvijest...

Mladi svećenik se probudio u Svetištu ispod ogrtača vrhovnog svećenika.

Na njegovom je licu ostalo nešto što je svijetlilo.

“On je gledao Sunce Ozirisovo” govorili su sljedećeg dana svećenici tiho jedan drugome, kad je on prošao.

XX. poglavlje

Dvadeseta slika

7

(Slika: Besmrtnost.)

Dvadesetog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Danas stojiš pred slikom koja se zove besmrtnost. Vidiš jednog božjeg glasnika koji stojeći na oblaku puše u trubu. Iz grobova se dižu ljudi i žene s uzdignutim rukama. Oni predstavljaju čovječanstvo koje je grobovima, smrti, definitivno okrenulo leđa. Oni veselo pozdravljuju zvuk trublje koja najavljuje početak novog razdoblja, razdoblja besmrtnosti. Neće više biti smrti, bolesti više neće harati, ratova će i nepravde nestati.

Slika XX nastaje iz slike XIX, to znači iz punog, božanskog života nastaje besmrtnost, kao što pokraj potpunog zdravlja ne može postojati bolest.

Ti danas stojiš, moj sine, na kraju Izidinog puta u knjizi Thoth. Sada smiješ pogledati svoj razvoj.

Pošto si iz svetih knjiga učio i primio obećanje da će ti se otvoriti vrata nevidljivog svijeta (slika II) dobio si usmenu poduku i obećanje ti je bilo ispunjeno

(slika V). Tada si bio odvagnut po nepristranim sucima i spoznao si Istinu (slika VIII). Time si stekao hrabrost i magične moći pa si mogao podčiniti snage zločina (slika XI). Koračao si od utjelovljenja do utjelovljenja (slika XIV). Napokon ti škole zemaljskog života više nisu bile potrebne i postao si slobodan od zakona da se moraš vraćati na zemlju. Predao si se Božanstvu, sjedinio s njim, u njemu se rastvorio (slika XVII) i na kraju postigao besmrtnost (slika XX):

Što ti je na početku bilo obećano, to si dobio. Dveri nevidljivog svijeta su se pred tobom otvorile. Bilo ti je dopušteno gledati iza zastora.

Izidin put, također, koji počinje sa slikom II, pokazuje sličnu vezu brojeva međusobno kao Ozirisov put, ali svi brojevi Izidinog puta ukazuju ne na sliku drugu nego treću. Time nas se hoće upozoriti da glavna stvar nije poduka iz knjiga, nego je to duhovno uzdizanje.

Ova činjenica je također matematički potvrđena. Okultna vrijednost prve slike Izidinog puta jest, naime, tri, jer $1+2=3$. Ali tri je duh. Tri je jednak $1+2+3$, znači 6. Slika VI je ljubav. Šest je jednak $1+2+3+4+5+6=21$. Slika XXI znači "Bog, sve u svemu". Dvadesetjedan je jednak $2+1=3$. Vidimo dakle da je okultna vrijednost od 21 stvarno 3.

Uzmimo sada drugu sliku Izidinog puta, petu sliku naše galerije.

Mi zbrajamo: $1+2+3+4+5=15$. Petnaest je $1+5=6$. Okultna vrijednost od 6 je $1+2+3+4+5+6=21$. Dvadesetjedan je $2+1=3$. Tako nas i peta slika aritmetički upućuje na treću sliku, samo jednim zaobilaznim putem preko slike XV koja predstavlja laž, nepravdu. To znači da će se u usmenoj poduci razjasniti postojanje nepravde i protumačiti biće laži. U usmenoj poduci moraju također, tako nam kažu brojke, izgovorene riječi biti oživljene od duha.

Treća slika Izidinog puta je osma slika naše galerije. Ta je slika utoliko iznimka što ona ne pokazuje izravno na sliku tri, duh, nego na sliku IX. hodočasnika.

Mi zbrajamo $1+2+3+4+5+6+7+8=36$. Tridesetšest je $3+6=9$. Devet ima okultnu vrijednost 45 jer je $1+2+3+4+5+6+7+8+9=45$. Četrdesetpet je $4+5=9$. Vidiš da smo došli u krug iz kojeg nema izlaza.

Upućivanje sa slike VIII (Istina) na sliku IX (hodočasnik) kaže nam: spoznaja Istine nas čini da hodočastimo, ili istina je, nezaobilazna istina, da smo mi ovdje hodočasnici.

Uzmimo sada četvrtu sliku Izidinog puta, jedanaestu u našoj galeriji koja pokazuje hrabrost i magične moći. Hrabrost i magične moći su plodovi duha, jer slika XI upućuje, kako ćemo potpuno jasno vidjeti, na sliku III. Učinimo prvo okultno zbrajanje $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11=66$. Šezdesetšest je $6+6=12$. Dvanaest je $1+2=3$. Tako slika XI upućuje na sliku III.

Uzmimo sada petu sliku Izidinog puta, četrnaestu sliku naše galerije. Ona znači ponovno utjelovljenje i ukazuje također s matematičkom točnošću na sliku III, na

duh. Mi zbrajamo $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14=105$. Stopet je $1+0+5=6$. Šest je jednako $1+2+3+4+5+6=21$. Dvadesetjedan je $2+1=3$. Brojevi nam dakle ovdje kažu da je duh onaj koji ostvaruje i izvršava ponovno utjelovljenje.

Uzmimo sada šestu sliku Izidinog puta, sedamnaestu sliku naše galerije koja predstavlja sjedinjenje duše s Bogom. Ta slika ukazuje opet na sliku IX, hodočasnika, i kaže nam da je konačno sjedinjenje s Bogom cilj našeg hodočašća.

Sada zbrojimo $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17=153$. Stopedesettri je $1+5+3=9$. devet je 45, tako smo vidjeli da je i 45 opet jednako 9. Opet krug iz kojeg nema izlaza.

Kako ukazuje slika XVII (nada, sjedinjenje) s velikom stalnošću na sliku IX koja se zove hodočasnik što znači: Hodočasnik će sigurno snagom duha postići sjedinjenje s Bogom.

Uzmimo sada dvadesetu sliku naše galerije, besmrtnost, što je sedma i posljednja slika Izidinog puta. Ova također ukazuje izravno na sliku tri.

Mi zbrajamo
 $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19+20=210$.

Dvijestodeset je $2+1+0=3$. To znači besmrtnost je djelo i plod duha.

To je bila pouka Izidinog puta.
I sada idi u miru i navečer dođi opet.”

Bila je noć.
Duh mladog svećenika lebdio je sa svojim vodičem iznad spavajućeg grada.
Vodič je rekao: “Danas ćeš dobiti uvid u nebeske hijerarhije. Dodji!”
Letjeli su gore – kroz beskrajne prostore.

Približavali su se području praslika, koje su proizišle iz volje i mudrosti Božanstva kad se ono odlučilo na stvaranje svjetova i evoluciju Svemira.

Mladi svećenik je video veliki briješ pred sobom koji se dizao uvis na sedam stuba od kojih je svaka stvarala visok plato.

Vodič reče: “To je postupni prijelaz Moćnih koji ovdje znaju i vide, koji hoće i mogu, koji upravljaju i ljube, slušaju i služe.

Na prvoj su stubi duhovi koje mi zovemo vodiči, koji su dodijeljeni pojedinom ljudskom duhu da ga vodi kroz čitavo njegovo postojanje, kroz sve njegove živote. Njih je mnogo. Oni svijetle, služe, brane i ljube.

Na drugoj stubi naći ćeš Moćne koji vode sudbine naroda, koji utječu na dušu jednog naroda. Oni su nam sada daleko. Ali usprkos tome oni nam se čine većima i svjetlijima jer su beskrajno veći i jače zrače nego duhovi prvog stupnja koji vode pojedine ljudske duhove. Kao što duhovi prvog stupnja, zaštitnici pojedinog čovjeka koji ga vode korak po korak nevidljivim nitima, odgajaju i puste da žanje što je posijao – tako isto rade i duhovi drugog stupnja s narodima. Narodi bivaju

također vođeni, pod utjecajem, da bi ispunili svoj usud, da bi snosili posljedice svojih odluka, da i oni žanju što su sijali – da bi posvuda zavladala pravednost. Ovi moćni duhovi drugog stupnja su oni koji puštaju da dođe do prijateljstava među narodima, ali i udaljavanja, mržnje i ratova. Jer rat, mač, veliki je preobražavatelj političkih odnosa na Zemlji. Izazvan od duha trećeg stupnja, od Moćnog koji promatra, ravna, vlada i oblikuje razvoj čitavog ljudskog roda, nastaju među duhovima drugog stupnja odnosi raspoloženja koji se onda odražavaju u odnosima naroda na Zemlji. Tako ratovi uvijek počinju prvo na nevidljivom planu, trvenja među Moćima koji utječu na narode.”

“Ako su ljudi i narodi” pitao je mladi svećenik “navedeni bez svoje volje ili pod utjecajem viših bića, na prijateljstvo ili neprijateljstvo, zašto se smatraju odgovornima?”

“Odgovornost postoji. Njihova volja je slobodna. Oni sami određuju svoju sudbinu, prema tome za što se odluče. Nakon toga nema uzmaka. Što su posijali, moraju požnjeti. Oni viši upotrebljavaju svoju moć i svoj utjecaj zajedničkim radom samo da bi čuvali pravednost, a ne da bi utjecali na sijanje, nego jedino kako bi dozrela žetva. Zakon o uzroku i posljedici je vječan.

A sada gledaj na duhove trećeg stupnja, oni su još veličanstveniji, još moćniji nego li oni na drugom. Svjetlo njihovih zraka, jarko svijetlo koje ih okružuje, seže još mnogo dalje. Svaki od njih je duh zaštitnik jednog Planeta i bdije nad njegovim razvojem i produhovljavanjem, i istodobno nad sudbinom i razvojem njegovih stanovnika. Jer, istovremeno sa zvjezdrom i njeni stanovnici bivaju vođeni višim razinama postojanja.

Promatraj četvrti stupanj.

Još veća krasota, jedan gotovo neizdrživi sjaj teče i zrači oko Silnih. U beskrajnem prostoru kruže milijuni Sunaca i oko svakog po nekoliko Planeta. Ovi Sunčevi sustavi stvaraju svaki za sebe jednu cjelinu, kao jednu obitelj ili jednu državu. njima vlada uzvišeno biće koje ima svoje sjedište na Suncu i oživljava Sunce.

Na sljedećim stubama, na petoj, šestoj i sedmoj su u stalno strogoj nadređenosti sve ljepši i moćniji duhovi koji gledaju mnogo božanskog i to opet izračavaju. Njihovu sigurnost i moć mi si ne možemo predstaviti, a ni njihovu blizinu podnijeti. Oni su Bogovi, Bogovima postali jer oni su Bogovima blizu. Duhovi šestog i sedmog stupnja stalno gledaju Sunce Ozirisovo. I ti ćeš jednom onamo dospjeti.

Za danas dosta.”

Vrtoglavica i nesvijest....

Mladi svećenik se probudio u Hramu iza oltara.

XXI. poglavje

Dvadesetprva slika

(Slika: Bog sve.)

Dvadesetprvog dana govorio je vrhovni svećenik:

“Danas stojiš pred dvadesetprvom slikom. Ona nosi naslov: Bog je sve u svemu”.

Slika I ti pokazuje početak stvaranja, izlaz Svemira iz Stvoritelja na njegovu zapovijed. Onda Svemir teče kao što pokazuje red slika u knjizi Thoth, kroz prostor i vrijeme i vječnost, i konačno se vraća natrag svom početku, tako da je Bog opet sve u svemu. U slici XXI veliki se prsten zatvara. Sve je šutnja i noć.

Vidiš mladu djevojku, istu koju si već vidio na slikama XI, XIV i XVII kako pleše na sveti simbolički način. Ruke podbočene o bokove stvaraju s glavom sveti trokut, noge su prekrižene. Trokut iznad četverokuta, što si vidio na slici IV, koji je na slici XII obrnut, izgledao kao nesklad, trokut koji se na slici VII u četverokutu može vidjeti, sada se na slici XXI vratio natrag u pravi položaj, u sklad.

Koprena se leluja oko mlađahnog stasa. Vjenac od cvijeća je okružuje kao okvir sliku. Taj krug koji zatvara trokut iznad četverokuta. Još jednom ponavlja nam na kraju knjige Thoth veliku, pažnje vrijednu, Istinu: Bog vlada vječno svojim stvorenjima.

U četiri kuta te slike vidiš zastupnike četiriju visokih duhovnih bića – orla, lava, bika i glavu čovjeka. Glava čovjeka kaže da i ti tamo imaš svoje mjesto.

Ti si također pozvan na najviši položaj među duhove snage, hrabrosti, znanja, ali moraš učiti, šutjeti, otklanjati.

Iznad svih ovih duhova, još bliže Božanstvu, stoji krug ljubećih, što je nagoviješteno vijencem od ruža koji uokviruje figuru djevojke, a koji smo već sreli na slici XI.

Slika XXI je istodobno zadnja slika Horusovog puta, puta duha koji mi sad možemo čitati: Duh koji ima za cilj najviše visine, gdje samo orao može stići (slika III), stavlja čovjeka pred izbor (slika VI). Ako ovaj izabere pravo, mudro onda on postaje samotnik, hodočasnik, koji ide okrenut od svijeta svojim putem kroz pustinju (slika IX). Osamljenost raste do strašnog ispita gdje je sve obrnuto i bezizgledno (slika XII). Hodočasnik se mora boriti s lažu i nepravdom (slika XV) i probiti se kroz kaos strasti (slika XVIII) prije nego li dođe do potpunog mira i jasnoće, do sjedinjenja da postane jedno s Bogom (slika XXI).

Ali i aritmetički stoje slike Horusovog puta čudnovato zajedno.

Horusov put je put duha na kojem sve tjelesno u nama biva umrtvljeno. Prva slika Horusovog puta, treća slika našeg reda slika pokazuje nam orla, kralja zraka koji lebdi prema Suncu. Okultna vrijednost od tri je 6 ($1+2+3+=6$). Duh (slika III) nas upućuje na ljubav (slika VI): Okultna vrijednost od 6 je 21 , kako već znamo. Slika XXI je “Bog sve u svemu” i okultna vrijednost od 21 je tri. Tako imamo čudesni krug i čitamo: Bog je ljubav. Ljubav je “Bog sve u svemu”. “Bog sve u svemu” je duh. Pustimo sada da govore brojevi druge slike Horusovog puta, VI slika u našem redu.

Mi zbrajamo prvo okultno: $1+2+3+4+5+6=21$. Dvadesetjedan je $2+1=3$. Opet smo u svetom krugu. 3 je 6 i 6 je 21 , 21 je 3 , odnosno u pojmovima izraženo: duh (slika III) je ljubav (slika VI), ljubav (slika VI) je Bog (slika XXI) i Bog (slika XXI) je duh (Slika III).

Treća slika Horusovog puta je deveta slika našeg reda slika. Mi zbrajamo $1+2+3+4+5+6+7+8+9=45$. Četrdesetpet je $4+5=9$. Tako je 9 jedina čudnovata brojka koja samo ukazuje na sebe samu. Hodočasnik je sam sebi cilj. On misli samo na vlastito usavršavanje. Sve ostalo pušta po strani.

Uzmimo sada četvrту sliku Horusovog puta, ispit, XII u našem redu. Zbrajamo: $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12=78$. Sedamdesetosam je $7+8=15$. 15 je pak $1+5=6$. 6 je jednako $1+2+3+4+5+6=21$, a 21 je $2+1=3$. Slika XII upućuje nas na

sliku XV, VI, XXI i III, ili iz slike III i VI nastaje slika XII, što znači slika III, riječima izraženo: ispit (slika XII) vodi kroz laž i nepravdu koju se mora doživjeti (slika XV) do spoznaje ljubavi (slika VI) k Bogu (slika IX), k duhu (slika III).

Promatrajmo sada petu sliku Horusovog puta, XV u našem redu. Zbrajamo $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15=120$. Stodvadeset je $1+2+0=3$ što znači dug (slika III) je taj koji nas vodi u borbu protiv laži i nepravde (slika XV) kroz koju mi bivamo očeličeni i svoja čutila trebamo vježbati.

Uzmimo sada šestu sliku Horusova puta, XVIII našega reda. Zbrajamo $1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17+18=171$.

Stosedamdeset jedan je $1+7+1=9$. 9 je brojka, kako smo vidjeli, koja ukazuje samo na samu sebe. Vidimo da slika XVIII pokazuje natrag na sliku IX što znači: i ti ćeš morati ići kroz kaos strasti. Morat ćeš podnositи napasti jer si hodočasnik, ništa ti neće biti poklonjeno. Lijepo je i ohrabrujuće da je u prethodnim slikama: u slici XVII (nada, sjedinjenje) hodočasniku dano utješno obećanje da će sigurno stići na cilj.

I sada promotrimo zadnju sliku Horusova puta (slika XXI) našeg reda slika, Bog sve u svemu.

Mi zbrajamo:

$1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19+20+21=231$.

Dvijestotrideset jedan je $2+3+1=6$. 6 je pak $1+2+3+4+5+6=21$. 21 je $2+1=3$. Možemo dakle čitati: Vraćanje svih stvari Bogu (slika XXI) jest djelo duha (slika III) i to iz ljubavi (slika VI).

Pismeni znak na slici XXI dozvoljava nam isto tako kao tri prve slike našeg reda sliku da bacimo pogled na biće Božanstva. Vidimo u svetim znacima tri štapa na jednom poprečnom štapu koji su se sjedinili u jedno slovo. Vječno pasivno koje je bilo izbačeno iz vječno aktivnog, vraća mu se natrag, postaje opet jedno s njim, a uslijed toga prestaju također odnosi koji su među njima nastali kao ono treće. Trojstvo je opet postalo jedinstvo.

Vatrene čete miruju...Idi u miru.”

Ove večeri mladi je svećenik lako zaspao u Svetištu. Dapače, činilo mu se kao da uopće nije zaspao. Svijest nije izgubio. Čak je skoro sumnjao je li napustio svoje tijelo jer se zastor besvijesti nije ovaj put spustio na njega. Činjenica da je on svoje tijelo mogao vidjeti i da je mogao proći kroz zidove hrama bez zapreke, dokazivala je da je lebdio samo u svom tijelu od fine tvari.

Vodič koji je vidio njegove misli, reče:

“Ti ćeš naučiti napuštati svoje tijelo kada zaželiš. veza između duha i tijela kod tebe je sada tako popustila da to možeš. Moraš se samo brinuti da tvoje tijelo ostane netaknuto i nesmetano jer ne postoji samo opasnost da jedan drugi duh

zauzme tvoje tijelo, nego i to da ga radoznali ili drski ljudi mogu dodirnuti ili nagovoriti. Time bi se srebrna nit mogla prekinuti i to bi bila tvoja smrt.”

“Srebrna nit?”

“Da, ona fina beskrajno elastična srebrna nit iz plemenitog etera, koja spaja tijelo i duh, koja u snu i u stanjima kad se duh udalji, kao što je posvećenje, drži tijelo i duh zajedno, u smrti se pretrgne i nestane. Zato što svećenici poznaju tu opasnost, tvoje tijelo ostaje iza oltara. Ako u budućnosti napustiš svoje tijelo, najsigurnije je da imaš u svojoj blizini nekoga tko će ga čuvati, da mu se ništa lošeg ne dogodi.”

Oni su lebjdjeni uvis sve više i više.

Prolazili su kroz razne duhovne Planove.

Približavali su se svjetu prasliku.

Na jednoj gotovo beskrajnoj pješčanoj ravnini uzdigao se golemi brijeđ – ili je to djelo ljudi?

Bilo je visoko kao brijeđ, ali tako pravilno kao kakva građevina ili kakva matematička figura.

Golema zgrada imala je apsolutno četverokutnu osnovicu, odozgo gledana bila je kvadrat. Njene četiri stranice, koje su sve bile jednakog oblika, sjajile su se kao glatko polirani alabaster. Svaka strana je bila trokut. Sve četiri strane na vrhu su se spajale u šiljak.

Čudeći se, promatrao je mladi svećenik tu građevinu.

“Što je to?” pitao je vodič.

“To je spomenik mjere i vremena koji će otkriti istinu onima koji znaju čitati. On će biti izgrađen u tvojoj sadašnjoj domovini kad za to dode vrijeme.

Jer doći će dani u kojima većina ljudi više neće htjeti ni moći crpiti svjetlo i znanje iz viših izvora, nego će kao slijepi krtice samo rovati u materiji. I oni će sebi izgledati mudrima. Neće imati unutarnje svjetlo i u svom neopravdanom ponosu imat će povjerenje samo u svojih pet niskih čula.

U to će vrijeme ovaj spomenik govoriti i svjedočiti o mudrosti Nebeskih. Za to će vrijeme on biti sagrađen i mudri će to istraživati, a razumni mu se diviti.

Sada postoji komunikacija između smrtnika i Nebeskih. Bogovi mogu saopćavati učenjacima, posvećenima mudrost i znanje pa su odlučili u tom spomeniku utvrditi prošlost i budućnost ljudskog roda, mjeru i težinu Zemlje, položaj zvijezda i međusobnu udaljenost, spoznaju Boga i znanje ljudsko, i tvrdo zadržati. To je jedno otkrivenje Istine Neba koje će ljudima biti dano u svoje vrijeme. Blizu je dan kad će spomenik biti sagrađen u vidljivom svjetu ovako kako ga ti ovdje u svjetu praslika vidiš.

“Gledaj ovamo”, nastavio je vodič dalje. “Ona u svojoj unutrašnjosti sadrži hodnike i odaje koje su postavljene sa smisлом i namjerno tako izgrađene. U tim

hodnicima svaki col znači jednu Sunčevu godinu u povijesti ljudskog roda. Ulazni prostor, koji će pokazivati ravno na sjever, predočava nam najprije vrijeme propadanja tih na Zemlji rođenih. Hodnik ide na početku nadolje, onda dolazi mjesto na kojem se račva. Jedan hodnik vodi sve niže, dok se drugi u istom kutu uzdiže. Mjesto gdje se hodnik račva sjeća nas na sliku VI našeg reda slika. Tamo vidimo čovjeka pred odlukom – nakon koje će, prema tome što je izabrao, s njim ići prema gore ili prema dolje.

Tako nam ovo mjesto u spomeniku Neba kaže da će doći trenutak u povijesti ljudskog roda u kojem će smrtnici morati odlučiti hoće li se pokoriti volji Božjoj ili neće. Ako odbiju prihvati zakon Božji i iskazivati poštovanje Nebu, bit će strovaljeni u ponor i otići u propast. Ako prihvate pouku, onda će im predstojati težak put uzbrdo. Hodnik je tako uzak da se u njemu može kretati samo na koljenima. Time nam se želi reći da će oni koji će se htjeti uspeti u viša stanja postojanja biti ponizni. Oni će se pred Božanstvom pokloniti, oni će se moliti i zakon Neba prihvati.

Onda će, nakon određenog broja godina, smrtnici koji su prihvati zakon Božanstva opet biti stavljeni pred veliku odluku. Bit će im ponuđen spas i olakšanje od jarma zakona. Steći će božanske snage ako prihvate. Vidiš, ponovo se račva put, jedan visoki, oštrog svoda vodi strmo gore, dok drugi niski hodnik ide dalje ravno u unutrašnjost spomenika.

Time je unaprijed rečeno da će jedan dio čovječanstva prihvati ponuđeni spas i olakšanje i ići strmo gore, i to ne više u ranijem sluganskom unutarnjem stanju, nego da bi se svjesnije, slobodnije i dalje razvijao.

Drugi dio, dakako, neće htjeti prihvati nove ponudene prilike, on će ostati u sluganskom raspoloženju viseći na vidljivom svijetu. To je onaj niži ravni hodnik koji se odvaja. On ne vodi u propast kao hodnik koji se prvo odvaja prema dolje, nego ovaj ravni hodnik vodi u jednu drugu prostoriju koja ne predstavlja ni postignuće cilja, ni njegov promašaj, već jednu međustepenicu, srednji put, jedno mjesto školovanja, čišćenja. Velika iz golemih, poliranih crnih blokova granita sagrađena galerija, vodi u odaju u kojoj su utvrđene mjere Svemira. U galeriji vidiš desno i lijevo po dvadesetdvaka četverokutna otvora. U njih će biti postavljene grede koje će, po dvije, nositi jednu sliku. Dakle, jedanaest na svakoj strani – slike koje su tebi poznate, koje si godinama promatrao.

Na kraju galerije opet se otvara jedan niski, ali kratki prolaz koji vodi u jednu malu odaju. U odaji poprijeko visi jedan stražnji uzidani kameni blok koji ima na jednoj strani neki čudnovati držak. Taj držak je mjera, kozmički col. On je točno jedan col visok i pet cola u promjeru. Dvadesetpet takvih cola iznosi jedan kozmički metar. 365,2422 takvih metara iznosi duljina stranice spomenika njegove osnovice, a isti broj 365,2422 ima Sunčeva godina dana.

Taj metar je također prava mjera po kojoj je Svet mir izgrađen jer 500 000 000 takvih kozmičkih cola je duljina Zemljine osi. Na to možda baš ukazuje onih pet duguljastih žlebova na južnom zidu male komore. Opseg osnovice spomenika ima 36 524,22 takvih cola koji opet ukazuju na broj dana Sunčeve godine.

Ali mi također nalazimo u spomeniku uputu na udaljenost Sunca od Zemlje. Visina spomenika iznosi 5 813, 01 kozmičkih cola. Visina spomenika odnosi se prema polovici dijagonale osnovice kao 9 prema 10. Udaljenost Sunca od Zemlje odgovara produktu od 10^9 pomnoženo visinom spomenika.

Imamo u masi spomenika također i težinu Zemlje. Ako se ide, ili bolje reći puže, iz predoblja u glavnu drugu prostoriju, u njoj se nalazi jedna golema, ormaru slična, posuda od granita, koja ima obujam jedne kozmičke tone. Težina spomenika je, ako sve šuplje prostore točno izračunamo, 5 273 milijuna takvih tona. Težina našeg planeta je 5 273 kvintilijuna takvih kozmičkih tona, tako da se težina našeg spomenika prema onoj našeg planeta odnosi kao 1:10.

Tako u tom spomeniku nalaziš našu Zemlju, njezinu težinu, položaj i udaljenost nebeskih tijela i budućnost i razvoj našeg roda. U danima kada će se u srcima smrtnika zamračiti unutarnje svjetlo, ovo će kamenje vikati, ali se njihov glas od velikog mnoštva neće čuti.

Nebesa određuju mjere i vremena, Nebesa vladaju, ali ljudi će imati uši i neće čuti, imat će oči i neće vidjeti. Oni koji naslućuju i razumiju, bit će proganjani i njima će se izrugivati.

Šuteći gledao je mladi svećenik na taj golemi čudnovati spomenik.

“Ti ćeš” rekao je vodič “kada god budeš htio, moći doći ovdje i istraživati tajne Neba jer sada možeš biti izvan svog tijela kad god hoćeš”.

“Pitao bih te” počeo je mladi svećenik “kako će ljudi moći pomaknuti i podići ove velebne kamene blokove? To bi mogli samo divovi ili duhovi.”

“Ni divovi ni duhovi, već snaga ritmičkog zvuka. Jer, Nebeski će poučiti svećenike kako će putem ritmičkog ponavljanja jednog zvuka stvoriti zračne stupove slične ciklonu, pomoću kojih će pjevajući – stalno se izmjenjujući – moći dizati i pomicati najveće terete. Nešto o snazi ritmičkog zvuka video si onog dana kada je divovski kip dao odgovor na pjevanje svećenika.”.

“I sada dodji pa polako putuj u svoje tijelo da ne zaboraviš ono što si video.”

Laka vrtoglavica.

Mladom svećeniku se činilo da se postupno vraća u svoj omot od grube tvari.

Ovoga puta on se s posebnom jasnoćom sjećao onoga što je video.

XXII. poglavlje

Slika "0"

57

(Slika: Luda.)

Kada se sljedećeg dana mladi svećenik pojavio pred vrhovnim svećenikom, ovaj mu je rekao:

“Ti si dakle doživio posvećenje, ti si jedan koji zna. Što ti je, moj sine, bilo obećano po slici II i slici V, ti si primio. Gledao si iza zastora i ona kraljevstva koja su smrtnicima nevidljiva, tebi su bila otvorena. Što razum jednog čovjeka može primiti, bilo ti je pokazano. Ali, dubine Božanstva se ne mogu dokučiti i tajne Nebesa beskrajne su.

Ti si na putu.

Koračaj, dakle, od spoznaje do spoznaje, od jednog dobrog djela do drugog, i stjecat ćeš snagu na snagu.

Ništa od onoga što ti je moglo biti otkriveno, nije ti bilo uskraćeno. Primio si odgovor na pitanje odakle dolazimo, kuda idemo, zašto živimo. Putem slika knjige Thoth sve ti je pokazano. Izvan ove XXI slike nema ništa. Iznad toga nešto tražiti bila bi ludost. Zato posljednja slika ima brojku 0, a naslov: luda.

Ovu ti sliku ne trebam tumačiti. Možeš je razumjeti bez moje pomoći.

Pokazuje čovjeka koji je promašio svoj božanski poziv. Umjesto da razvija svoje sposobnosti i svladava duhove i elemente, on primljene darove nosi sa sobom, ne znajući za njih. Vreća koju nosi ukazuje na to. On se oslanja na jedan štap – na znanja, uvjerenja i pouke koje mu ne mogu ni pomoći, niti ga ojačati, a ni spasiti, jer on se ljudi umoran kroz pijesak pustinje – propasti ususret. Krokodil ga vreba. Strasti, pas (slika XVIII), kojima on pripada slijede ga i njegova golotinja i njegova sramota bivaju očitima.”

Vrhovni svećenik je dignuo ruku blagoslivljujući i rekao ljubazno:

“Znati, htjeti i biti odvažan bio je uvijek putokaz mudraca.

Šutnja sadrži snagu; ponosno hvalisanje je uništava.

Posvuda nalaziš zakone, zakone koji vječno važe.

Sve je dole, kao i gore. Ovdje, kao u višim svjetovima.

Bog je jedan i vječan, ali bezbrojni su njegovi sinovi,

Nosioci vatre, snage, mudrosti, ljubavi i ljepote.

Iz krila Božanstva pada u materiju i

Tone naš vječni duh, da bi kroz vidljivi svijet,

Kroz život i smrt, putem borbe i muke

Vratio se natrag k Božanstvu uzdižući se u svetim spiralama.

Bogovi su nekada bili smrtni, smrtni ljudi kao mi

Dok iz smrtnih ljudi nisu izrasli bogovi

Dok iz smrtnih tijela božansko svjetlo nije prozračilo

I pobijedena od duha nestala težina Zemlje.

Ti sada idi, moj sine, idi u susret svjetlu

Koračaj od radosti do radosti, idi od blagoslova do blagoslova.

Leti k Suncu, k Istini, gledaj je kao orao,

Vrati se k Božanstvu natrag, koje je rodilo tvoju dušu.”